

Giới thiệu Mệnh Thất Sát

Mệnh thất sát, chính là sinh ra vào giờ âm ngày âm tháng âm... Tương truyền người mang mệnh này, chính là có thể khắc chết tất cả người thân.

Mà Lý Thất Thất sinh ra vào 7 giờ 7 phút, mùng 7 tháng 7 chính là được thầy phán đoán mệnh thất sát. Là người thuần âm, vốn không thuộc về dương thế, nhất định sống không quá hai mươi tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Số Bảy

Bạn đã bao giờ nghe về "mệnh thất sát"?

Tôi tên là Lý Thất Thất, năm nay tôi mười chín tuổi, tôi chào đời vào đúng 7 giờ 7 phút ngày 7 tháng 7 âm lịch.

Một người nếu sinh vào khắc âm, giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm thì âm khí sẽ rất nặng, gia đình tôi vốn tin vào chuyện tâm linh, đặc biệt là bà nội tôi vô cùng mê tín, vội vã mời thầy về xem.

Thầy thờ dài phán tôi là người thuần âm, không thuộc về dương thế này, nhất định không sống quá hai mươi tuổi.

Cả nhà ai ấy tái mét mặt mày cầu xin thầy cứu tôi, thầy chỉ lắc đầu chào thua, mách nước cho bố mẹ tôi đi tìm một vị cao tăng họ Trần ở chùa Hà. Lúc đi thầy còn không quên dặn dò trước khi mời được người kia tuyệt đối không được cho tôi tiếp xúc với số bảy, cũng không được tùy ý đặt tên.

Mãi tới tận ngày thứ 49, bố tôi lặn lội đường xa mới thỉnh được vị cao tăng nọ về.

Theo lời mẹ tôi kể lại lúc mới sinh ra tôi không hề khóc lấy một tiếng, đến tận khi sư Trần xuất hiện mới "oe oe" những tiếng khóc đầu tiên.

Sư Trần từ trong tay nải lấy ra một tờ giấy mã màu đỏ, mài mực viết ra ba chữ, "MỆNH THẤT SÁT", nghỉ ngơi một hồi sau đó lại đề thêm ba chữ nữa, "LÝ THẤT THẤT".

Đó là nguồn gốc của cái tên Lý Thất Thất của tôi mà sư Trần từ đạo ấy cũng bật vô âm tín...

Cái gì mà mệnh âm mệnh dương chứ? Bây giờ là thế kỉ hai mươi mốt, khoa học kĩ thuật phát triển, con người có thể lên mặt trăng rồi, chẳng lẽ một cô gái hiện đại như tôi lại tin vào mấy chuyện ma quỷ đó ư?

Tất nhiên là không có khả năng rồi!

Học toán có số 7, nhìn cầu vồng có bảy màu sắc, nghe một bản nhạc có bảy nốt, tôi không phải vẫn sống sờ sờ ra đó sao?

Quên không kể hôm nay chính là ngày đầu tiên tôi hẹn hò với người bạn trai thứ sáu của mình- Nguyễn Khải. Anh ấy hai mươi ba tuổi, học y, vì vậy địa điểm hẹn hò của chúng tôi cũng thật đặc biệt- phòng giải phẫu!

Tôi cũng thật cảm thông thay người bạn trai mới này của mình, sinh viên trường y sáu năm mới được tốt nghiệp, cả thanh xuân lại chỉ làm bạn cùng đồng dụng cụ y tế hóa chẳng là người nhưng cũng là người chết a!

Nhìn thấy Nguyễn Khải quanh năm bận tới tấp mặt mũi như thế tôi cũng không đành lòng làm lỡ thời gian quý báu của anh ấy vào chuyện "nhi nữ thường tình" nên tôi đề nghị làm một hộp cơm thật ngon đem đến cho anh ấy.

Cả một buổi chiều mây mờ khắp Youtube, cả phòng bếp cũng bị tôi làm cho chương khí mù mịt, rốt cuộc tôi cũng làm được hộp cơm ưng ý. Đến khi làm xong lại tắm rửa thay đồ, trang điểm đã hơn 6h tối.

Khoảng cách từ nhà trọ của tôi tới trường Đại học Y khá xa, lại đúng giờ tan tầm, tận 30 phút sau mới tới nơi. Nguyễn Khải đã hẹn sẽ ra cổng dẫn tôi vào, thế nên trước khi đi tôi đã nhắn tin cho anh ấy mà vẫn chưa thấy phản hồi gì.

Hôm nay không biết có phải ngày nghỉ không mà nhìn sân trường vắng vẻ đến lạ, chẳng lấy một bóng người.

"Tút...Tút..."

Đây đã là cuộc gọi thứ mười, vậy mà trả lời tôi cũng chỉ là tiếng TUT TUT cùng thanh âm máy móc của hệ thống "Thuê bao quý khách vừa gọi..."

Chợt có luồng gió mạnh thổi qua đem theo hơi lạnh, bất giác khiến tôi rùng mình, tôi có cảm giác đôi mắt ai đó đang nhìn chăm chăm sau lưng mình.

"Ai đó!"

Theo quán tính tôi quay người lại nhìn..... hình như có thứ gì đó mờ mờ ở gốc cây liễu đằng xa. Tôi cố mở to mắt quan sát kĩ hơn thì ngay lúc này vài hạt bụi theo gió lộng bay vào trong mắt tôi. Tôi vội chớp mắt liên tục, để cho những hạt bụi theo nước mắt chảy ra....

Lúc này tôi mới biết xung quanh trường Đại học Y trồng một hàng liễu rủ soi bóng bên bờ sông, liễu xanh rì đang vẫy vẫy những cành lá thướt tha của nó, chỉ có cảnh nào có người-xem ra khi này tôi bị hoa mắt rồi!

Tuy là thế nhưng trái tim vẫn đập nhanh một nhịp, có thứ cảm giác bất an mờ mờ lung lung đang từ từ lan tỏa trong thâm tâm tôi, tôi rút cuộc cũng không chờ được nữa, đi sâu vào trong trường tìm Nguyễn Khải.

Tôi và Nguyễn Khải quen biết qua mạng, có lần anh đã kể cho tôi nghe về phòng giải phẫu trường mình, nó ở tầng hầm bên dưới giảng đường A2. Khi đó tôi đã tăm tắp ca ngợi tình thần thép của sinh viên trường Y khi ngồi bên trên những xác chết.

Tôi không tin vào ma nhưng cảm giác đó cứ dị dị sao ấy.

Tôi bước vào thang máy, thấy nút -1 liền ấn. Cái trường này cũng thực thú vị, thông thường người ta sẽ đánh số tầng trên thang máy từ số 1 trở lên, nào có số âm

Số âm.....

Tôi sinh khắc âm, giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm.....

Bàn tay còn giờ trên không trung của tôi không hiểu sao run lấy bầy, không tài nào kiềm chế được. Tôi lại chợt nhớ ra, tính cả tầng hầm này tất cả có bảy tầng.....

Là số bảy.....

Vận mệnh của tôi đều vô tình hay hữu ý gắn liền với số bảy.....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Tôi đưa tay lên day day huyết thái dương để bình ổn lại. Chết tiệt, ngay lúc này đây tại sao tôi có thể nghĩ về những điều ngán ngạo này rồi tự dọa mình cơ chứ?

Trên trán bỗng truyền đến cảm giác ẩm ướt lạnh lạnh, thật khó chịu, tôi lập tức lấy ra từ trong túi xách một mẫu giấy nhỏ lau đi.

Tôi cứ ngỡ trong lúc thần hồn át thần tính mình đã đồ mồ hôi lạnh, nhưng không!!! Dưới ánh sáng trắng nhàn nhạt của thang máy tôi trông thấy thứ dịch trắng đục, nhầy nhầy trông thật ghê tởm!

Tôi lấy hết dũng khí ngẩng đầu nhìn lên phía trên, quả nhiên có một đám chất lỏng màu trắng bám trên đó thì thờ phào một hơi.

Trong lòng thầm nghĩ bụng sinh viên trường Y thật quái dị, dù không biết đây là thứ gì nhưng cũng không thể để đồ không sạch sẽ như này ở bên trong thang máy được chứ!

Nếu biết trước thế này tôi đã đi cầu thang bộ cho xong! Cũng may cửa thang máy đã mở sẵn, tôi bước thật nhanh ra ngoài mà không hề hay biết chỗ công tắc -1 mà tôi ấn vào khi nãy đã xuất hiện một vết máu dài từ từ chảy dọc xuống cùng với đó là chất nhầy đỏ thẫm đang dần len lỏi khắp sàn thang máy.....

Mãi tận khi biết sự thật thì hết thấy đã muộn.....

"Khải, Khải....."

Tôi cao giọng gọi to mà vẫn không có lấy một chút động tĩnh, chỉ có thanh âm của tôi tự vọng lại. Căn phòng thì tối mịt, tôi đã cố tìm công tắc để bật đèn cho sáng mà tìm hoài không thấy, chỉ đành lấy điện thoại ra bật đèn pin dùng tạm.

"Nguyễn Khải!" Tôi gằn giọng gọi cả họ và tên anh ta, đã rất cả họ mà vẫn chưa thấy anh ta trả lời.

Kể từ lúc bước chân vào căn phòng này tôi cảm thấy sống lưng mình đã lạnh buốt, thực không chịu thêm được nữa, tôi quyết định ra về, mặc xác Nguyễn Khải, ai bảo anh ta cho tôi leo cây chứ!

"Cạch, cạch....."

Tôi tự nhận mình là đứa con gái rất ít khi nói bậy, vậy mà lúc này đây mà không nhịn được mà chửi thề: Con mẹ nó thật xui xẻo! Cánh cửa này lại bị mắc kẹt, không mở được!

Tôi đành phải đứng dựa vào tường không đi lung tung nữa, đây là phòng giải phẫu, đây là phòng giải phẫu!!!

Xác chết ở đây là chuyện thường như cơm bữa... Tôi cũng đã nghĩ đến phương án gọi điện cho đám bạn của mình cầu cứu, ngách nỗi đưa thì ở quá xa, đưa ở gần thì lại về quê, chỉ bằng ngồi đây chờ Nguyễn Khải thêm một lúc nữa.

Về hơi lạnh đang bao phủ lấy toàn thân, tôi tự lí giải rằng cần nhiệt độ thấp thế này mới bảo quản được xác chết khỏi bị tiêu hủy, là chuyện bình thường thôi!

Tôi không sợ bóng tối, chỉ sợ sự im lặng, im lặng tới nỗi tôi có thể nghe rõ tiếng thờ nhệ cùng tiếng tim đập nhanh của mình, kèm với đó là thanh âm "tích tắc, tích tắc" của chiếc đồng hồ trên cổ tay tôi.

Thời gian từng phút trôi qua lâu tựa thế kỉ, đã 7h kém 10 phút!

Bên phía Nguyễn Khải vẫn chưa có động tĩnh gì, những cú điện thoại, những tin nhắn từ tôi như ném hòn đá nhỏ xuống giếng, chẳng có tác dụng.

Tôi lại lấy di động ra gọi cho Ngọc- bạn thân của tôi, nhạc chuông vừa mới đổ thì bỗng nhiên im bật, màn hình điện thoại tối sầm. Tôi nhớ lúc nãy nhìn vẫn còn hơn 50% pin cơ mà, không lẽ bị hỏng?

Tôi tự vỗ ngực, cố hít một hơi thật sâu, những lúc thế này rất cần một cái đầu lạnh.

Ngay lúc này một mùi hương lạ lạ quanh quẩn bên chóp mũi tôi, ngây ngây nồng nồng lại có chút vị tanh. Tôi giật mình định giờ chân đạp cửa, nhưng là không tài nào nhấc lên nổi. Đé gầy của tôi như bị dính một lớp keo vôi nền nhà.

Trong đêm tối tôi không nhìn được gì, chỉ có ánh sáng trắng trắng của ánh trăng rọi vào từ ô cửa sổ nhỏ. Tôi lại cố nheo mắt để trông rõ hơn thứ gì dưới chân tôi, phải chăng là lọ keo trong lúc vô tình tôi đánh đổ?

Nhưng không, chính là nó! Tôi có thể khẳng định chắc chắn đó là thứ chất lỏng nhầy nhầy vừa nãy ở thang máy, nó đang lan rộng dần ra. Tôi có xu hướng bị lún xuống....

Tôi cảm giác mình như lạc vào đầm lầy, mà con quái vật bên dưới đang há cái miệng không đáy gặm giếc của nó nuốt chửng lấy cơ thể tôi.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3

Tôi cố gắng cựa quậy, nhưng là cơ thể như bị hút cạn sức lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn thứ chất lỏng nhầy nhụa kia thấm dần qua lớp da giày, bao phủ lấy bàn chân của tôi.

"Aaaaaa....."

Tôi sợ hãi hét lên, chưa bao giờ tôi thấy hoảng như lúc này. Bàn chân lạnh lạnh ngửa ngửa, có thứ gì đó trơn trượt đang ở bên trong, mười tám lớp da lông của tôi đều bị dọa rụng thẳng đứng.

Đến nước này tôi đành đánh liều cúi người xuống cời dây giày ra, ngay lúc này thứ kia bò lên tay tôi, tôi nhìn thấy nó đang lè cái lưỡi dài đỏ ngòm của nó liếm từng ngón tay của tôi.

"Cút đi!"

Ngay lập tức tôi vùng tay hất tung thứ sinh vật ghê tởm đó, bấy giờ tôi mới trông rõ nó là cái gì, một con rắn màu trắng, thân nhỏ chỉ bằng ngón tay út, còn nó dài bao nhiêu thì tôi không biết, đầu của nó vẫn quấn chặt lấy bàn tay tôi không chịu buông.

Tôi cố trấn an bản thân mình bằng cách đây chỉ là loại rắn thông thường dùng trong phòng thí nghiệm, chắc chắn không có nọc độc.

Cố gắng quên đi bản năng sợ hãi loài động vật bò sát này, tôi dùng tay trái còn lại nắm lấy cái đầu đang ngo nguẩy của nó kéo lên, dùng hết sức lực quăng ra thật xa. Vì ở trong bóng tối nên tôi thấy không rõ, chỉ nghe thấy âm thanh đánh cái rầm một phát, cùng với đó là tiếng thủy tinh rơi vỡ loảng xoảng.

Chưa kịp để tôi thở phào thì cổ tay đã truyền đến cảm giác đau nhói, phải thật tinh mắt mới nhìn ra vết răng nhỏ do bị rắn cắn.

Ở chỗ vết thương, máu của tôi bỗng nhiên tuôn ra như suối, điều khủng khiếp hơn đó là con bạch xà kia đang ngoác đầu lên, từ bao giờ mắt của nó đã chuyển sang màu đỏ, không, phải nói là càng lúc càng đỏ, đỏ đến yêu dị!

..... Giống như đôi mắt đỏ đang thấm đẫm máu tươi của tôi vậy!

Thời gian cấp bách không cho phép tôi nghĩ nhiều, càng không đủ lí trí để phân biệt chuyện yêu ma quỷ quái gì đó, tôi chỉ biết lúc này tính mạng của mình như treo đá tảng trên sợi chỉ mỏng, nếu tôi không hành động sẽ mất mạng!

Tôi lục trong túi xách của mình, may sao tìm được một chiếc khẩu trang, vội vã bịt kín miệng vết thương lại. Nhưng mà máu vẫn không ngừng chảy ra, nhuộm đỏ cả hai bàn tay của tôi, mà thân con rắn kia càng lúc càng phình to, từ bạch sắc đang dần chuyển sang huyết sắc.

Có thứ ma lực gì đó hút tôi về phía trước, khuỷu chân tôi quỵ bệt xuống, cách con rắn chỉ chừng nửa mét. Lúc này đây tôi mới trông rõ từng mảng da đang thối rữa ra, ần ần là máu thịt mơ hồ.

Tôi không kim được mà rơi lệ, những giọt lệ nóng hổi cứ thế chảy dọc xuống cánh mũi và hai bên mí mắt. Mắt tôi càng lúc càng mờ, lại có cảm giác ngứa ngáy, tựa như có thứ gì đó đang chọc vào con ngươi của mình.....

Không hiểu sao tôi lại thấy rõ ràng con rắn kia đang nhìn chằm chằm tôi, đôi mắt đỏ ngầu của nó đang dần có tiêu cự, hiện lên một mảng màu đen hình trăng lưỡi liềm.

Nó đang muốn khoét đi đôi mắt của tôi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 4

Tôi có thể tự tưởng tượng ra bộ dáng của mình lúc này, khắp người đầy máu me, mí mắt không ngừng tuôn ra hàng lệ máu, con ngươi đã muốn rớt ra ngoài.

Đau quá! Ông trời ơi, nếu vận mệnh không cho phép tôi được sống quá hai mươi tuổi thì chỉ bằng một đao chém chết tôi đi cho xong! Tôi từ nhỏ đến lớn không tạo nghiệp gì, càng không hại người, có sao phải dày vò tôi như vậy? Đến chết cũng không được toàn thây, lại chịu sự tra tấn ma quỷ như thế này.

Đúng lúc này một con cuồng phong từ đâu ập đến, cuốn theo cát bụi, mảnh thủy tinh vỡ bay mịt mù, tôi theo quán tính vội nhắm mắt lại nhưng không tài nào khép mắt nổi. Dường như có một chiếc kẹp lớn vô hình đang banh hai mắt của tôi, những thứ sắc bén kia theo đó mà bắn vào đồng tử của tôi, cửa qua da thịt tôi. Tôi chỉ có thể gào thật to.

Đến khi cổ họng chỉ còn phát ra được vài âm thanh ứ ứ yếu ớt, mọi thứ mới tĩnh lặng lại, mắt của tôi đã không còn nhìn thấy được gì nữa, bên tai tôi văng vẳng vang lên tiếng mài dao ken két.

Đầu tôi đau như búa bổ, thứ thanh âm ma sát giữa kim loại này khiến người ta ớn lạnh, linh hồn của tôi như bị mài mòn theo từng động tác của người kia.

"Là ai? Là ai?" Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, cảm phần nhìn về phía phát ra thanh âm kia nói.

Một tiếng cười man rợn vang lên, kéo dài vang vọng khắp cả căn phòng, sau đó tiếng mài dao vẫn từng nhát, từng nhát đều đều.

Tôi cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng hét lên thật to, "Mày là thứ gì? Mày là người hay là quỷ? Mày cút cho tao!! Cút, cút!"

Má phải bồng truyền đến cảm giác lạnh lẽo của kim loại, một luồng hơi thở âm u phả qua dải tai tôi, "Lột, lột, lột, lột, lột, lột....."

Nó đã đếm được sáu chữ "lột", tôi không lí giải được tại sao ngay lúc này đây bản thân mình còn tâm trí đi đếm từng từ nó nói, tôi chỉ biết rằng đến tiếng thứ bảy vang lên nó sẽ bắt đầu hành động và tôi sẽ chết thực sự.

Lúc này tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất- có thể trở về thăm gia đình của mình. Tôi rất nhớ, rất nhớ nụ cười dịu dàng của mẹ, ánh mắt ấm áp của cha và cả những trò đùa tình nghịch của thằng em nhỏ. Một điều tưởng chừng như giản đơn như cơm bữa vậy mà lúc này với tôi là điều quá đỗi xa vời.

Tôi nhớ đến câu nói của các cụ ngày xưa, "Oan có đầu, nợ có chủ", tôi rốt cuộc đã thù oán gì, tại sao nó lại tìm đến tôi, dằm vò cả thể xác lẫn tinh thần tôi?

Không biết có phải do quá tuyệt vọng hoặc do tôi đã chết, tôi không còn cảm thấy gì nữa, rồi dần mất đi ý thức. Đến khi tôi mở mắt ra xung quanh vẫn là bóng tối, chỉ có ánh trắng bàng bạc ngoài khe cửa sổ hẹp, tôi đang dựa người vào cánh cửa.

Phải mất khoảng vài giây thông tin mới truyền được lên não bộ, tôi giật mình đưa tay sờ lên khuôn mặt, đôi mắt của mình, hết thấy đều bình thường, không có chút vết thương nào cả.

Ngay lúc này màn hình điện thoại sáng lên, có tin nhắn được gửi đến, là của Ngọc.

"Đọc được tin nhắn thì gọi lại ngay cho tao yên tâm nhé!"

Chiếc điện thoại cảm ứng run rẩy trên bàn tay tôi, tôi cười sung sướng, thì ra chỉ là một giấc mơ mà thôi! Chắc do tôi nghĩ ngợi linh tinh, trong lúc ngủ thiếp đi nên mới gặp ác mộng như vậy.

Tôi kích động ấn nút gọi cho Ngọc. Trong lúc điện thoại đang đổ chuông vô tình tôi nhìn thấy con số góc màn hình chuyển từ 7 giờ 7 phút sang 7 giờ 8 phút, trái tim tôi đập thịch một cái mạnh.

Số bảy.....

Lại là số bảy đáng ghét nó, tại sao nó lại luôn bám lấy tôi!!!

Tôi lắc đầu tự nghĩ chắc chỉ là sự trùng hợp mà thôi, không được phép nghĩ những điều ngớ ngẩn này nữa, chứ chẳng cần ma quỷ, tôi đã tự dọa mình chết khiếp rồi.

Vậy những điều vừa xảy ra chỉ là giấc mơ ư? Tại sao lại chân thực đến thế? Cảm giác đau đớn hơn cả lắng trí đó, tôi- không bao giờ muốn trải qua nữa, dù là trong mộng....

"Thất, Thất, mày gặp chuyện gì đó?"

"Thất có nghe rõ tao nói không? Trả lời đi!"

Giọng nói gấp gáp mang theo sự lo lắng của Ngọc kéo tôi về với thực tại.

"Ngọc hà, tao đây! Sao đó?"

Ngọc trách, "Con kia mày đùa tao hả? Chính mày gọi cho tao xong tự đứng ngắt máy, tao gọi lại chục cuộc không thấy này nhấc máy, lại không biết mày ở đâu đành phải nhắn tin cho mày. Mày gọi lại mà không nói gì, tao tưởng mày xảy ra chuyện gì, biết thế tao dèch thêm quan tâm!"

Tôi cũng cảm thấy có lỗi, lí nhí nói, "Cho tao xin lỗi, tao biết này quan tâm tới tao, tao....."

Ngọc cười xi một tiếng, "Con ranh này hôm nay bày đặt xin lỗi cơ đấy! Chắc không phải mày bị quỷ ám đó chứ?"

Nghe tới đây thần kinh căng cứng như treo trên dây đàn, tôi gất lên, "Con điên này mày đừng có mà nói bậy. Tao đang bị kẹt cửa ở phòng giải phẫu của lão Khải nên mới gọi cho mày!"

"Vậy á? Mày gan lúc nào cũng lớn thế nhì, ở chung phòng với xác chết cơ à, coi chừng đi đêm lắm có ngày gặp ma nghe con."

Tôi cắn môi không thêm so đo với Ngọc, nó thuộc trường phái duy tâm, chuyên gia đi tìm hiểu về mấy chuyện ma quỷ thần thánh, còn tôi thuộc trường phái duy vật. Ấy vậy mà nó với tôi lại chơi thân được với nhau mới hay!

"Sao thế giận tao à??"

Tôi sụt một tiếng nhẹ, nó biết điều im miệng, tôi nghe thấy có tiếng sột soạt trong góc tường, có thứ gì màu trắng đang cử động, rất giống với con bạch xà trong giấc mộng của tôi, nỗi sợ lại ập về, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Tôi thật không biết là may mắn hay bất hạnh khi ngay lúc này ánh trắng bị mây che khuất, vừa lúc tôi kịp tắt màn hình điện thoại đi, căn phòng lại trở về với màn đêm quen thuộc. Tôi cố gắng hết sức thu bé sự tồn tại của mình, chỉ hận không thể biến thành không khí.

Tôi mơ hồ nhìn thấy thứ ánh sáng màu xanh lục loé lên thì ngay lúc này cả căn phòng bùng sáng, bóng đèn dây tóc toả ra ánh vàng chói.

Thông thường màu vàng thường khiến cho người ta cảm giác ấm áp, nhưng không hiểu sao từng tế bào trong cơ thể tôi đều run rẩy, tôi đứng bật dậy, vịn chốt cửa, thật may nó đã hết kẹt, tôi không ngần ngại chạy học xác ra ngoài.

Từ tận trong linh hồn tôi vang lên thanh âm quý dị, “gầy quá, ăn không ngon.”

Nó liên tục lặp đi lặp lại khiến tôi phát điên, tôi bịt tai lại, miệng lẩm bẩm, “Cút đi! Đừng làm phiền tôi!”

Tôi vừa chạy vừa hét, ngón tay trở không ngừng ấn vào bảng điều khiển thang máy, làm ơn đi, tôi chỉ muốn thoát khỏi đây thật nhanh!

Tôi cũng chẳng để ý mình đã đi chân trần từ lúc nào, cảm tạ trời đất, thang máy rốt cuộc cũng tới, chân phải của tôi vừa bước vào thì cơ thể theo phản xạ run lên một cái, đột nhiên tôi lại nhớ đến thứ chất lỏng nhầy nhầy kia, vội vã thu chân lại.

Ngay lúc tôi còn đang phân vân mình có nên đi cầu thang bộ hay không thì một bàn tay vỗ mạnh vào vai tôi, tôi hét lên, “Cút cho tao, cút!”

Nhưng “nó” rất lì, bàn tay siết chặt lấy vòng eo của tôi. Trong lòng tôi lúc này thật khó tả, không lẽ tôi gặp phải con ma háo sắc?

“Haha, Thát, em……”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của Nguyễn Khải dây thần kinh của tôi như giãn ra, nhưng rất nhanh lại thấy bức, tôi hất anh ta ra, tuôn một tràng ầm ức, “Anh làm cái trò gì đó? Anh coi em như là trò đùa chắc? Anh có biết là em sợ như thế nào không? Em bỏ bao công sức làm com hộp mang đến tận nơi cho anh, ấy vậy mà anh lại trồn một xó giả thần giả quỷ dọa em, anh coi em là cái gì?!”

Đôi mắt Nguyễn Khải hiện rõ sự kinh ngạc, dường như anh ta không ngờ tôi lại phản ứng mạnh như thế, anh ta nắm lấy bàn tay tôi cười trừ, “Em đừng giận nữa, anh thật sự rất nhớ em nên muốn ôm em chút thôi mà.... Không ngờ em lại yếu vía thế....”

Tôi cảm thấy anh ta như đang chế nhạo mình ngu ngốc, tức giận quăng hộp com vào thùng rác gần đó, rít kẽ răng nói, “Tôi ghét nhất loại người đem người khác ra làm trò đùa. Chúng ta chia tay, chào anh!”

Nguyễn Khải hoảng thật sự, anh ta vội kéo tôi lại, nhưng động tác của tôi quá nhanh, anh ta còn chưa kịp phản ứng.

“Thát, anh có ra trước cổng trường đón em mà không thấy em đâu, đợi mãi nên nghĩ em cho anh leo cây. Khi vào đến đây trông thấy em sắc mặt tái nhợt nên anh nảy ra ý định trêu em một tý, cho em thấy sự lợi hại của trai trường Y bọn anh, em....”

Tôi nghe anh ta nói mà nở nụ cười khinh khinh. Anh ta ra đón tôi? Nếu anh ta có tâm vậy sao tôi gọi không bắt máy? Rồi sau đó ngắt cầu dao điện dọa tôi. Trước đây tôi thấy anh ta không tệ, nhìn cũng đẹp trai, cũng giỏi, haizz xem ra phải rửa mắt nhìn lại.

Ra giữa sân trường, tôi ngẩng đầu nhìn trời, vậy là kết thúc mối tình thứ sáu. Người bạn trai thứ bảy của mình phải xem thật kĩ, không thể bụng đói ăn quàng được.

Tôi về nhà, tắm rửa tẩy trang xong thì đã hơn 9 giờ tối, nằm trên giường cùng cái bụng rỗng tuếch đói meo đang biểu tình. Ngất nổi tôi mang cả suất com của mình, định ăn rồi ngồi tâm sự Nguyễn Khải.

Ngu thế chứ lại!!! Chia tay hần thì thôi việc gì tôi phải lãng phí đồ ăn thế cơ chứ.

Tôi đành phải đi đun nước chuẩn bị pha mì ăn lót dạ. Gắp mì vừa đưa lên miệng thì mẹ Lan gọi đến, tôi vội nghe, thanh âm của mẹ nức nở nghẹn ngào.

“Thát, về nhà ngay đi con. Bà con, bà con....”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh nói cho con có chuyện gì đi, bà làm sao mẹ?”

“Bà con mất rồi! Cả tối..... mẹ.... mẹ, cả ba.... con, em con... gọi cho con mãi không được.... May sao con không có chuyện gì.....”

Tôi khó hiểu, “Con sao có thể có chuyện gì được chứ, bà mất lúc nào vậy ạ?”

Giọng nói của mẹ lạc một nhịp, “Bà mất trong khoảng thời gian từ 7 giờ đến 7 rưỡi.... Phía cảnh sát còn chưa xác định được nguyên nhân tử vong...”

Tôi lặng người vài giây, bà không phải mất lúc 7 giờ 7 phút đó chứ! Tôi tự tát cho mình một cái rồ đau, sao tôi có thể nghĩ đến điều điên rồ đó cơ chứ!

Sau đó tôi lấy vội vài bộ quần áo rồi bắt taxi về nhà ngay trong đêm. Nhà tôi ở vùng núi nên đường có chút khó đi, phải kì kèo tăng giá mãi tài xế mới chịu.

Hơn mười hai giờ tôi vừa về đến cổng thì đã nghe thấy tiếng khóc thê lương, bầu không khí u ám bao trùm lấy ngôi nhà của mình.

Mẹ Lan đang quỳ rạp trước quan tài của bà, khóc nức lên, “Mẹ ơi, sao mẹ lơ lửng bỏ chúng con mà đi....”

“Tôi nói này, cụ bà từ trần vào giờ xấu, trùng tang trùng tang rồi!! Nếu không để tôi ra tay trấn yểm linh hồn thì cái nhà này không yên đâu, chuẩn bị sẵn quan tài cho từng người đi!”

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thát Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

“Lão thầy mo kia, ông khuê môi múa mép nguyên rủa nhà tôi hả? Đừng tưởng ông được anh cả mời về là muốn nói bậy thì gì nói!”

Người vừa nói chính là thím hai tôi, ngồi bên cạnh thím là chú hai, hai người này vốn dĩ đã chuyển hẳn lên thành phố hơn chục năm, mấy năm trước ông nội tôi mất, mẹ Lan gọi điện van xin cỡ nào họ cũng không về.

Vậy mà đám tang của bà họ lại có mặt sớm như vậy, chẳng lẽ có điều ẩn khuất gì ở đây?

Tôi thờ dãi ngao ngán, mình lại suy diễn lung tung rồi. Suy cho cùng huyết thống không phải là thứ nói cất là cất được, dù ông nội có đuổi chú hai ra khỏi nhà, gạch tên khỏi gia phả thì

sự thật chú ấy là con trai của ông vẫn không thể nào thay đổi được.

"Thất về rồi hả? Lại đây nào con...."

Nghe mẹ Lan gọi, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống gần đó. Bố Thành cũng gật đầu nhìn tôi. Chỉ hơn tháng không gặp, tôi cảm giác họ đã già đi mười tuổi, trước đây chỉ có vài sợi tóc bạc phát phơ vậy mà giờ đã trắng nửa đầu. Tôi thương bố mẹ nhiều quá mà không biết phải nói gì, chỉ có thể nắm chặt lấy bàn tay của hai người.

Thím hai chưa ngoa thành tính, thấy mọi người không ai nói gì lại được thể lên giọng, nhìn bố Thành chất vấn, "Anh cả này, anh còn không đuổi lão thầy cũng này đi! Lão chỉ giả bộ thần thần bí bí, muốn kiếm chác chút tiền thôi. Vừa này chính cảnh sát trường đã kết luận mẹ bị trầm cảm nên tự sát, hay là anh với lão có mưu tính gì?"

Tôi nghe thấy rõ tiếng thờ dài thườn thượt của vị thầy mo già, ông vỗ vai ba Thành, lắc đầu ngán ngẩm, "Anh Thành ạ, bao năm nay tôi vẫn luôn giúp nhà anh, chẳng lẽ anh còn không tin tôi sao? Tôi thấy quanh nhà anh oán khí nặng lắm. Chuyện chết vào giờ độc thế này không đùa được đâu!"

Ba tôi còn chưa kịp nói gì thì thím hai đã chen lời, "Ông hồ ngôn xảo ngữ gì đó, mẹ tôi chẳng lẽ lại đi hại cả nhà hay sao, có nực cười không cơ chứ! Cả anh cả nữa, anh cũng chẳng ra sao! Chỉ dẫu đức hạnh thật chẳng ra sao, anh cả bị lừa thì thôi, chị không biết phận đàn bà can ngăn chồng mình hay sao?"

Tôi nghe mà tức tởm á, bà ta mười năm biệt tích không ngó ngang gì tới cái nhà này, giờ dựa vào đâu mà dám đứng đây si nhục bố mẹ tôi, tôi mỉa mai, "Thím hai à, bà chết còn chưa nhắm mắt thím lại ở đây làm loạn, cháu nghĩ có khi tỷ nữa bà lật quan tài sống dậy ấy chứ!"

Thím hai tròn mắt lườm tôi, "Mấy ngồi im miệng đấy cho tao, tao đang bàn chuyện với bố mày, mày phận cháu ai cho mày xen mồm vào!"

Nói đoạn thím lại nhìn chú hai, "Minh này, anh cả chị cả cũng thật biết dạy con."

Đối với người thím ham tiền tài này tôi chẳng ưa, cộng thêm hôm nay có quá nhiều việc tích tụ, tôi đốp thẳng một câu, "Thím không biết câu trong lúc tang gia bối rối xin được lượng thứ à?"

Lúc này khuôn mặt thím hai đã đỏ phừng phừng, hiển nhiên bà ta rất tức giận, định giáng cho tôi một cái tát thì ba Thành ngăn lại, "Đủ rồi đấy! Tôi nhịn thím là vì mẹ mới mất, không muốn cái nhà này tan tành, thím động đến con Thất thì đừng trách tôi không khách sáo!"

"Anh, anh... anh đối xử với em trai, em dâu thế đấy! Ôi làng nước ơi ra đây mà xem, tôi và chồng không quản đường xa về tiền mẹ đoạn đường cuối cùng mà thế này đây....."

Thím ra khóc bù lu bù loa, như thể oan ức lắm ý, mẹ Lan thấy tôi định cãi lại thì lắc đầu nhìn tôi, "Thôi con ạ, thím con cũng là đau thương quá độ nên mới thế."

Rồi mẹ lại quay sang nhìn ba Thành, "Hay là chúng ta cứ ma chay tuơng tất đã rồi tính, em thấy thím hai nói cũng có lý, em không tin mẹ lại hại gia đình mình."

Ba Thành lưỡng lự hồi lâu, sau cùng át máy nhìn thầy, "Cảm ơn thầy, e là chuyện này vẫn để gia đình tôi tự giải quyết thôi. Nếu có chuyện gì thì tôi lại đi tìm thầy sau."

Thầy mo dường như bất lực, cổ phân trần, "Anh có biết chuyện này nguy hiểm như thế nào không? Nếu giờ anh cứ thế đem bà cụ đi chôn, bà cụ là chết vào giờ siêu xấu, thần trùng sẽ nhập vào quan tài, đánh đập vong hồn người chết bắt họ khai ra tên những người trong dòng họ để bắt đi theo đấy!"

"Ông khỏi nhiều lời, tôi tuyệt đối không để ông yểm mấy thứ yêu thuật lên mẹ tôi đâu! Có giỏi thì bước qua xác tôi đây này!"

Tôi cảm giác thím hai dường như đang dẫu giếm điều gì đó, tại sao thím ấy lại nhất quyết không cho thầy động vào bà?

Sau cùng dưới sự ngăn cản quyết liệt của thím hai, vị thầy mò đành ra về, trước khi đi còn nán lại đưa cho ba tôi ít bùa chú, dặn dò thật kĩ nếu có điềm chẳng lành thì lập tức phải dán lên quan tài.

Thật may mọi sự đều bình yên, cho đến hôm chôn cất bà. Ngày hôm đó mưa dầm dề trút xuống, con đường đất dẫn đến nghĩa trang trong làng lầy lội, vừa trơn vừa trượt. Dọc đường đi lòng tôi nặng trĩu, có thứ linh tính chẳng lành liên tục thúc giục tôi. Tôi vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ, đúng lúc này thì một tiếng ‘rầm’ mạnh vang lên, quan tài bỗng dưng lún ra xuống....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

Thật may mọi sự đều bình yên, cho đến hôm chôn cất bà. Ngày hôm đó mưa dầm dề trút xuống, con đường dẫn đến nghĩa trang trong làng lầy lội, vừa trơn vừa trượt.

Dọc đường đi lòng tôi nặng trĩu, có thứ linh tính chẳng lành liên tục thúc giục tôi.

"Bụp.... Bụp....."

"Bụp.... Bụp.... Bụp....."

Tôi nghe thấy có thứ thanh âm lúc xa lúc gần văng vẳng đâu đây, ngó nghiêng xung quanh một hồi tôi vẫn không thể xác định được nơi phát ra tiếng động kì lạ kia.

Dù tiếng mưa rơi rất lớn nhưng tôi vẫn nghe rõ mồn một, tôi bèn quay sang hỏi mẹ:

"Mẹ ơi, mẹ có nghe thấy gì không?"

Mẹ Lan hỏi lại, "Nghe gì hả con?"

Tôi cố gắng miêu tả, "Có tiếng bụp bụp, bụp bụp như ai đó đang đập ý mẹ."

Mẹ hiền từ nhìn tôi, lại đưa tay vuốt mái tóc ướt sũng của tôi, lắc đầu, "Chắc do mưa lớn quá nên con nghe nhầm đó thôi. Mưa sao lại lớn thế này chứ, lúc về nhà mẹ bận nhiều việc sẽ quên mất, con nhớ tự lấy thuốc cảm uống nhé!"

Hốc mắt tôi cay cay, mẹ lúc nào cũng lo lắng cho tôi như thế. Trong nhà đã nhiều việc lắm rồi, tôi cũng không muốn mẹ suy nghĩ thêm nữa, cười xoa nói, "Chắc con ù tai đó mẹ, con nhớ rồi. Mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe cẩn thận đó nha."

Tôi cũng mong mình "ù tai" lắm đây! Nhưng mà tiếng "bụp bụp" lúc càng mạnh... kèm theo đó là giọng cười the thé vang lên, "Tiếp theo là mày..."

Tiếng cười càng lúc càng dữ tợn, như tiếng quỷ dữ vọng từ địa ngục về, "hó" đập càng to hơn, tựa như muốn thoát ra ngoài..

Tôi thờ dốc, tự tát đốp vào mặt mình một phát rõ đau, đây là điều không có khả năng!

"Ly Thất Thất, mày điên à?"

Tôi buột miệng thốt lên, vừa mở mắt ra thì mọi người xung quanh đều nhìn tôi với ánh mắt kì quái, tôi biết mình vừa hành động điên rồ, vội rù mắt nhìn xuống đất. Lúc này những tâm mắt kia mới dời đi.

"Thất, con...."

"Con không sao đâu ạ, mưa rất quá ấy mẹ..."

Cách chữa cháy của tôi cũng thật gượng ép, nhưng thật may mẹ không hỏi tôi thêm nữa. Nhưng thanh âm kia vẫn không buông tha cho tôi, dù tôi có bịt chặt tai thế nào cũng không thoát.

"Bụp.... Bụp...."

"Thả tao ra, thả tao ra!!"

Rốt cuộc tôi cũng không chịu nổi sự tra tấn này nữa, tôi lách người thật nhanh tiến lên phía trước, ghé sát tai vào quan tài, cẩn thận nghe ngóng bên trong. Tôi không thể cứ mãi bán tín bán nghi như thế này được, tôi phải tìm ra câu trả lời cho thắc mắc của mình.

Kì lạ thay dù tôi nghe mãi cũng không thấy động tĩnh gì, chỉ có duy nhất tiếng tim đập thình thịch như muốn thoát ra khỏi lồng ngực của tôi. Tôi thử dán tai nghe kĩ thêm lần nữa, vẫn là sự tĩnh lặng....

Chẳng lẽ là do tôi tự tưởng tượng thật ư?

Không biết tại sao từ khi đến phòng giải phẫu kia, mấy chuyện kì quái cứ liên tục bám lấy tôi không tha. Có lẽ sau khi về thành phố tôi cần đi gặp chuyên gia tâm lý tư vấn một phen.

Đến khi tôi hoàn hồn quay ra thì ai nấy đều nhìn tôi với ánh mắt như gặp quỷ.

Mẹ cũng nhìn tôi với vẻ không hài lòng, "Thất, con đang làm gì thế?"

Tôi vội lui ra phía đằng sau thờ dài ngao ngán, tôi còn không hiểu mình đang làm gì nữa là, sao có thể giải thích cho mẹ được đây?

"Dạ, con, con...." Tôi ấp úng không nói thành lời.

"Được rồi, về nhà mẹ sẽ hỏi con sau. Con đừng gây chuyện gì nữa."

"Vâng...."

Tôi cúi thấp đầu, ngay cả thờ mạnh cũng không dám. Thật may sau đó tôi cũng không còn nghe thấy gì nữa, chẳng mấy chốc xe tang đã ra tới nghĩa trang.

Mưa đã ngớt dần, nhưng huyết đã đào sẵn lại bị nước ngoài ruộng tràn vào, bố Thành, mẹ Lan tôi đi đầu, cầm xô nước nhảy xuống tát, chú hai thím hai thấy thế cũng xuống theo.

"Thất con đứng trên đó cẩn gì bố sai, con xuống đây cũng không đủ đất để đứng."

Từ lúc bước chân vào "cõi người chết" này tôi cũng thấy ớn lạnh, cả người cứ nồn nao thế thôi, tôi nghe lời bố Thành đứng bên trên cầm lấy xô nước đổ ra bên ngoài.

Chừng hơn hai mươi phút sau mọi việc mới xong xuôi, nhưng biến không dừng lại ở đó, tới lúc mọi người khiêng quan tài để hạ huyết thì không nhắc nổi.

Thông thường chỉ cần sáu người đàn ông là có thể khiêng được vậy mà bố Thành đã gọi thêm bốn người, quan tài vẫn không hề xi nhê một chút nào.

Dân làng xung quanh đã lên tiếng xì xào to nhỏ.

"Sao thế nhỉ? Lúc đi chẳng phải vẫn khiêng lên bình thường sao?"

"Phải đó! Chẳng lẽ có chuyện gì làm phật ý người chết?"

"Tôi thấy hôm nay trời đổ mưa to thế này, mọi việc đều không thuận lợi, tôi nói này, cô còn nhớ lời ông thầy ở hôm đầu bà cụ mất nói chứ.... Chuyện trùng tang ấy....."

"Ấy chết, nói khê thôi, người chết người ta linh thiêng lắm đó!"

Tôi vô tình đưa mắt về phía quan tài, một khuôn mặt be nét máu đang nhìn tôi, con người nó sắp rớt ra ngoài, nó liếm lưỡi cười khà khà, "Sắp tới sẽ là mày!"

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Dù ở khoảng cách khá xa, nhưng tôi có thể cảm nhận được cái lưỡi dài le của nó đang lòn vòn bên tai mình.

Tôi không phải là người mê tín, nhưng vẫn luôn nhớ lời mẹ dặn, khi cảm thấy thứ gì không sạch, niệm vài câu kinh phật sẽ kiến tâm tĩnh lại, vì thế tôi bèn nhắm đi mắt lại, chấp tay lẩm bẩm, "Nam mô a di đà phật... Nam mô a di đà phật...."

Quả nhiên sau khi tôi mở ra thì hết thấy đều trở lại bình thường mà bên kia tiếng tranh cãi của những người họ hàng nhà tôi vẫn vang lên không ngớt.

Người lên tiếng làm một người chú họ đằng nội của tôi, chú Đạt:

"Anh Thành... chúng ta phải làm sao đây... Giờ đi tìm thầy chi sợ sẽ lỡ mất giờ lành..."

Thím hai ngoa ngoắt chen lời:

"Còn làm sao nữa? Có vẻ đây là ý trời rồi, chúng ta đưa mẹ về nhà rồi bàn tiếp cũng chưa muộn."

Chú Đạt tính nóng từ xưa, không nể nang nói, "Không thể được, đã đưa thím ra tiền nơi yên nghỉ cuối cùng rồi, sao có thể nói về là về. Chị phận đàn bà con gái, chuyện của đàn ông đừng có xen vào!"

Thím hai cũng không vừa, xắn tay áo cãi tay đôi, "Phận đàn bà con gái thì sao hả? Tôi cũng là đầu cái nhà này, còn nữa đây là mẹ tôi, còn chú cũng chỉ là cháu, đừng hòng lên mặt dạy đời con Sen này!"

Tôi cũng tán thành với lời chú Đạt, ngày đưa ma đã định, giờ hoàng đạo đã tính xong xuôi, có ai đòi đưa quan tài ra nghĩa địa lại chờ về nhà, nhưng ngặt nỗi quan tài kia vẫn bất động như thách thức người.

Bố tôi cau mày, nhưng lúc như thế này tôi biết ông đang tìm ra giải pháp. Bất chợt mẹ tôi kéo kéo tay ông, từ đầu lòi ra một lá bùa màu vàng.

"Cái này....."

"Anh đã quên rồi sao? Đây là thầy Tà để lại trước khi đi, sáng nay mí mắt trái của em cứ giật giật, em sợ có chuyện không may nên mang theo."

"Ừ, chuyện đã đến nước này thì để anh thử xem thế nào."

Nói đoạn bố tôi quay sang, "Mọi người lùi ra một chút, để tôi."

Mọi người biết ý ai nấy đều tránh sang một bên, chỉ riêng chú thím hai tôi đứng lì đó, thím hai chất vấn:

"Anh Thành, anh tính làm gì?"

Tôi nhìn đồng hồ, kim phút đã điểm số mười một, nếu còn không nhanh hạ huyết sẽ quá giờ khác, trái tim tôi đập lệch một nhịp, chẳng hiểu sao tôi gấp gấp hét lên, "Bố ơi, sắp quá giờ rồi..."

Bố tôi thấy vậy thì quắc mắt trầm giọng ra lệnh, "Hai người tự giác tránh ra hay để tôi kêu người kéo ra đây?"

Thím hai lúc trước còn mạnh miệng giờ đây im bất như gà mổ thóc, thím ta biết bố tôi đã tức giận, cùng lúc chú hai nháy mắt, kéo thím ta sang một bên. Không hiểu sao tôi có linh cảm hai người này giấu diếm một bí mật động trời nào đó....

Không có sự cản trở của hai người kia, bố tôi thuận lợi đứng trước quan tài, miệng lẩm bẩm gì đó, cũng may tôi từng học đọc khẩu hình qua miệng nên có thể hiểu đại khái lời của ông.

"Nếu mẹ có gì uẩn khuất xin hãy báo mộng cho con, xin mẹ đừng phá nữa. Mẹ sống khôn sống thiêng xin mẹ phù hộ cho nhà ta vạn sự bình an, mọi điều đều suôn sẻ...."

Ba tôi vừa dứt lời thì tiếng quạ đen từ đâu vang lên "quác quác", kèm theo đó là một trận cuồng phong kéo đến. Bầu trời vừa rặng lên một chút lập tức tối sầm lại.

Ba Thành thấy không ổn liền vội vã định dán lá bùa lên mặt quan tài, chỉ là bùa còn chưa tới nơi thì hai chân ông đã quỵ xuống, cơ thể theo đó mà ngã nhào xuống mặt đất.

Chỉ còn chưa đầy hai phút nữa là đến mười giờ, không hiểu sao có những lúc tôi luôn để ý từng phút như vậy. Trong đầu tôi vang lên thanh âm từ cõi xa xăm:

"Mau! Mau dùng lá bùa kia trấn quỷ."

Nhanh như cắt tôi đã lấy lá bùa từ bố tôi, dán lên mặt quan tài, tất cả hành động còn chưa quá hai mươi giây khiến mọi người đều há hốc mồm. Ngay đến bản thân tôi cũng không hiểu nổi hành động của mình, đến khi hoàn hồn thì tay phải đã đang cố định lá bùa.

Nhưng có việc quan trọng hơn không cho phép tôi chần chừ lâu, tôi thờ gấp nói:

"Các chú các bác giúp gia đình cháu hạ huyết với ạ. Sắp lỡ mất giờ lành rồi ạ."

Bố tôi cũng như tình mộng sau cơn say, vội đứng lên, "Mọi người mỗi người một tay nào, chắc không còn vấn đề gì đâu."

Tuy bố tôi nói thế nhưng tôi biết ông không chắc chắn lá bùa này có tác dụng không. May sao quan tài đã từ từ được nhấc lên, nhưng nỗi bất an trong lòng tôi chưa vơi đi chút nào, "thứ trong quan tài kia" sẽ không dễ cho mọi việc dễ dàng như thế.

Bây giờ đã là 9 giờ 58 phút 30 giây....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Dây thừng đã buộc sẵn, bây giờ chỉ chờ việc hạ quan tài xuống. Đám thanh niên trai tráng trong làng tập hợp sẵn sàng. Ngay lúc này một tiếng "phập" vang lên, dây thừng đứt gà nửa, dường như vì không chịu nổi sức nặng của quan tài mà sắp đứt hẳn.

Người cầm dao không ai khác là thím hai tôi, thím ta đã đứng trước miệng huyệt từ bao giờ, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt sắc lẹm, con dao khua loạn xạ không cho ai tới gần, miệng liên tục lẩm bẩm

"Các người đừng hòng chôn được xác cụ già này!"

"Thím Sen, thím tránh ra, thím có chuyện gì không hài lòng tối nay sẽ họp gia đình sau." Bố Thành cố trấn an thím hai đang kích động, từ từ tiến lên phía trước.

Thím hai trợn ngược mắt, lắc đầu nguầy nguậy, "Không được chôn cụ ta, không được chôn cụ ta.... Không được chôn cụ ta...."

Bố Thành nhân cơ hội thím ta lơ đãng đã tiến thêm được mấy bước, giựt phắt lấy con dao. Thím hai phản xạ khá nhanh, nhưng muốn giật lại thì không kịp nữa bởi bố Thành đã quăng nó ra phía xa.

"Bố cẩn thận.... "

Khi trông thấy thím hai định cản bố Thành tôi đã không kịp nghĩ nhiều mà xông lên hất thím ta ra, nhưng vô dụng, thím ta khỏe vô cùng, không xi nhê một chút nào, lại ngoặt cho tôi một phát.

Bầu trời trước mặt như sắp sụp tới nơi, mắt tôi đã không rõ cảnh vật xung quanh, chỉ nghe thấy tiếng cười khúc khích quái dị của thím hai. Cảm giác đau đớn truyền đến từ cổ tay làm lòng mày tôi nhũn chặt lại. Cũng may có bố đỡ tôi từ phía sau, nếu không tôi sợ mình đã ngã quỵ, mà bà ta vẫn cắn chặt không buông, trong lòng tôi thầm mắng sao răng của bà thím này lại cứng như vậy chứ!

"Nghiệt súc, còn không mau cút!"

Một thanh âm nghiêm nghị vang lên cùng với đó là những tiếng "chát, chát" liên hồi. Thím hai tru lên một tiếng rồi không thấy bất cứ động tĩnh nào nữa. Bố Thành vuốt nhẹ lên mái tóc của tôi thủ thỉ:

"Không sao nữa rồi con ạ.... Thầy Ngọc, cảm tạ ân đức của thầy, thật may hôm nay có thầy, nếu không chúng tôi cũng không biết phải làm sao nữa..... Chuyện hôm trước là tôi có lỗi, do tôi không tin thầy, tôi....."

"Những chuyện này không quan trọng, tôi không trách anh, trước tiên để tôi xem con bé thế nào."

Bố Thành cung kính đáp, "Dạ, mời thầy."

Vài giọt nước bất chợt bắn vào mặt tôi, theo quán tính tôi định lấy tay che mặt thì thanh âm vừa nãy vang lên, "Cháu bình tĩnh, cổ căng mắt ra, không được chớp, khoảng nửa tiếng sau là lấy lại được ánh sáng."

"Vâng...."

Dù không tin vào mấy chuyện thần thánh quỷ quái, đặc biệt trong nhận thức của tôi mấy người tự xưng là thầy này đều là lừa đảo bịp bợm, nhưng hôm nay đã có nhiều việc lạ xảy ra, khiến bản thân tôi không tin không được.

"Chỗ vết cắn này bác tạm thời băng lại, cháu tuyệt đối không được tự ý mở ra."

Tôi gật đầu máy móc, "Dạ.... "

Tôi được mọi người dìu tạm vào một chỗ khô ráo, tiếng mẹ Lan nức nở, "Huhu con tôi, hồi nãy nguy hiểm như thế mà con dám liều mạng, nếu con có chuyện gì thì bố mẹ biết sống sao đây?"

Nghe mẹ Lan khóc mà tôi cũng đau lòng, nhưng dù có chọn lại tôi cũng không thay đổi hành động của mình, bởi đó là bố của tôi, tôi không cho phép bất cứ ai làm tổn thương đến gia đình của mình. Dù vết cắn ở tay vẫn còn âm ỉ, tôi vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười thật tươi, nói:

"Con còn trẻ khỏe mà, mẹ xem con gái mẹ chẳng phải vẫn tốt đó sao? Bố là trụ cột gia đình, trong lúc tang gia thế này sao có thể bị thương được chứ?"

"Bố con là đàn ông, ông ấy có thể gánh vác được, còn con là con gái...."

"Dạ, dạ, con là con gái thì phải dịu dàng nữ công gia chánh thì mới lấy được chồng, con nhớ lắm rồi...."

Mẹ Lan cố nhẹ lên trán tôi, "Con bé này...."

"Con nghe thấy tiếng bố gọi mẹ hay sao ý, mẹ mau sang bên kia với bố đi ạ, con ngồi ở đây một mình được mà."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phận làm dâu bao đời đều thế, những lúc mình làm việc tốt không sao, chỉ cần có một hàng động nhỏ sơ sẩy sẽ bị người ta bàn tán bất hiếu thế nọ thế kia, tôi không muốn mẹ vì mình mà mang tiếng xấu, tìm cách đui khéo bà sang kia với bố Thành.

Mẹ Lan thở dài rồi dặn dò, "Vậy con ngồi đây cẩn thận, không được phép đi lung tung đâu đấy!"

Tôi gật đầu chắc nịch. Mẹ Lan đi rồi một mình tôi ngồi lại cũng hơi buồn, mọi người thì đều ở bên kia hóng chuyện xem thầy Ngọc kia sẽ xử lý ra sao, ngay chính tôi cũng tò mò nữa là, cố hết sức đóng tai lắng nghe mà câu được câu mất.

"Không, cụ bà không chôn được nữa đâu. Tiếp tục chôn thì cả gia đình anh sẽ bồi táng theo đấy....."

"Xin thầy nghĩ cách giúp mẹ tôi được mồ yên mã đẹp..."

"Mồ yên mã đẹp không được đâu, chỉ còn một cách này thôi, anh lập tức đi tìm những thứ này cho tôi, càng nhanh càng tốt, để lâu việc càng nguy hiểm ra...."

Đến đây thì tôi không nghe thấy gì nữa, đành ngoan ngoãn chờ mất bình phục. Thật may thầy Ngọc kia cũng có bản lĩnh, rốt cuộc mắt tôi đã sáng trở lại. Dân làng đã về dần, không còn đông đúc như lúc đầu, tôi vội chạy ra chỗ bố mẹ mình.

Bố Thành trông thấy tôi liền nói, "Mắt con khỏi rồi à, Tuấn, cháu đưa con Thất về giúp chú với."

Người thanh niên đứng bên cạnh tên Tuấn trên tôi hai khóa, nhà bán tạp hóa ở đầu thôn, tôi có biết sơ sơ chứ không chơi thân, anh ta nghe thấy bố tôi bảo thế liền lễ phép đáp, "Vâng, không có gì đâu chú, để cháu đưa em về."

Tôi gượng cười nhìn Tuấn, "Em cảm ơn anh nhưng không cần đâu ạ."

Rồi lại quay sang kiên định nói, "Bố, con cũng lớn rồi, đây là chuyện trong nhà, con muốn ở lại san sẻ cùng bố mẹ."

"Thôi được rồi, con ở lại đi, nhưng không được mạo hiểm như lúc nãy nữa đâu đấy!"

Tôi gật đầu, lại nhìn thấy phía bên trái không xa đã chất sẵn một đống củi, quan tài được đặt sẵn ở giữa. Thầy Ngọc dường như hiểu suy nghĩ của tôi liền lên tiếng giải thích, "Không sai, chúng ta sắp hỏa táng bà cháu."

Tôi ngạc nhiên "Ah..." một tiếng. Bởi theo phong tục của quê tôi, trường hợp hỏa táng vô cùng hi hữu, bởi người làng đều quan niệm khi chôn người chết thì họ sẽ được đoàn tụ ở thế giới bên kia với các cụ tổ tiên, còn hỏa táng là dành cho những người mắc trọng tội, để họ chịu sự tra tấn của việc thiêu đốt linh hồn.

"Vậy còn thím hai khi nãy sao vậy ạ?"

Thầy Ngọc phá cười haha đưa tay vuốt chòm râu ngắn cùn của mình, nói tiếp, "Người vừa nãy do tâm không tịnh nên bị một con âm binh nhập vào, cũng là bị người khác sai khiến thôi. Dùng cảnh dầu quất vài cái là tỉnh."

Vậy tức là có người phía sau thao túng nhằm vào gia đình tôi....

Tôi có linh cảm mơ hồ mọi việc đều rất lạ từ sau buổi tối tại trường Y hôm ấy. Tôi vốn định kéo thầy Ngọc lại một góc, xin ý kiến về việc kia thì bố Thành đã nói, "Mời thầy, đồ đạc thầy dặn tôi đã chuẩn bị ổn thỏa. Mọi việc còn lại trăm sự nhờ ở thầy."

Tôi cũng đi theo mọi người. Thầy Ngọc treo một chiếc chuông nhỏ trên sợi cước vừa được giăng sẵn, lại rải một ít máu, tôi đoán không nhầm thì đó là máu chó trừ tà. Thầy bắt đầu khấn, mồ hôi theo đó mà tuôn ra như suối. Mọi người trong họ quý đằng sau ai nấy đều lo lắng, liên tục chấp tay khấn vái.

Chừng nửa nén nhang thì thầy dừng lại, một tay cầm lấy chiếc đĩa sứ bên cạnh, một tay thả hai đồng xu xuống. Tiếng "leng keng..." va chạm của kim loại vang lên, mọi người nín thở nhìn theo thì trông thấy thầy lắc đầu, chiếc áo vải nâu đã ướt đẫm một mảng lớn sau lưng.

Theo tôi biết thì các thầy thường gieo đồng xu âm dương hỏi ý người âm, kiểu này chắc hẳn việc không thuận lợi, người âm không đồng ý. Thầy lại gieo đồng xu thêm một lần nữa, vẫn là không thành công.

Lần thứ ba.....

Lần thứ tư.....

Lần thứ năm...

Lần thứ sáu.... vẫn không thành công.

Thầy Ngọc dừng lại rơi vào trầm tư hồi lâu. Một người họ hàng sốt ruột lên tiếng, "Sao thầy không gieo thêm vài lần nữa, có khi các cụ lại đổi ý."

Thầy Ngọc lắc đầu, nhìn lướt qua tôi rồi nói, "Có gieo thêm một trăm lần nữa thì vẫn vậy thôi. Bây giờ chỉ đành gọi người âm lên nói chuyện."

Thầy lại thả một nén hương, miệng bắt đầu lầm bầm gì đó.

"Reng..."

"Reng... Reng.... Reng..... "

Chiếc chuông đồng đang treo lơ lửng bỗng nhiên vang lên, kì lạ là trời yên biển lặng không lấy một chút gió.

Thầy Ngọc thờ dãi, "Tốt quá, có vong đi qua" rồi vừa nói vừa cầm chiếc la bàn đi xuống, rất nhanh thầy đã ở trước mặt tôi, tôi nhìn kim la bàn quay liên hồi mà choáng kinh, còn chưa kịp mở miệng thì mẹ Lan lên tiếng:

"Haha.. Coi như cũng có chút đạo hạnh, là ta.... "

Tôi giật mình nhìn sang, đây không phải mẹ Lan của tôi... Không chỉ giọng nói không phải mà cả ánh mắt kia nữa, mẹ sẽ không nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng như vậy.

"Bà họ Lý?"

Người kia chỉ vào bố Thành rồi trả lời, "Không sai, ta là bà cố của bà cố của nó."

Thầy Ngọc gật đầu, hỏi tiếp, "Tại sao không cho chúng tôi hỏa táng? Nếu không thì cả dòng họ Lý sẽ chôn vùi theo, các vị dưới kia chắc hẳn cũng biết."

Bà cố của bà cố phá cười một trận, đôi mắt toàn lòng trắng nhìn chằm chằm vào tôi, "Sẽ không có ai phải chết hết. Là nó, là nó phải chết! Người chết đáng lẽ ra phải là nó!"

Rồi bà ta như phát điên khuya tay múa chân loạn xạ về phía tôi, miệng liên tục nguyên rủa.

"Mày sẽ không bao giờ có được kết cục tốt đâu!"

"Mày chết đi con nghiệt chủng, chết đi! Thử như mày chỉ mang đến tai họa sát thân cho người khác, dựa vào đâu họ Lý phải gánh thay mày, mày không phải.... "

Lời vừa nói tôi đây thì mẹ Lan lần quay ra đất, miệng sùi bọt mép. Thầy Ngọc trên tay còn dính ít máu chó vừa vấy vẽ một hình chữ thập lên trán mẹ.

"Không cần chờ nữa, hòa thiêu đi."

Nhìn ánh lửa cháy trước mặt mà tôi không nói nên lời, lại nhớ tới mệnh thất sát thuần âm của mình....

Một ngày nào đó liệu những người bên cạnh có bị tôi khắc chết hay không? Người như tôi vốn nên cô độc sống một mình....

"Con đừng nghĩ ngợi lung tung, chuyện này...." Bố Thành nhìn tôi lo lắng.

Tôi nói, "Con không sao đâu ạ. Ở đây cũng không có việc gì cần đến con, con về trước đây ạ."

Dứt lời tôi lập tức quay người đi thẳng, tôi rất sợ không dám nhìn vào mặt những người họ hàng cùng quanh, từ nhỏ tôi đã quá quen với ánh mắt khinh bỉ, xa lánh, chán ghét từ họ.

Con đường xuống núi về thôn lúc này đã vắng bóng người. Tôi đi một quãng mới nhận ra mảnh vải băng bó tay đã tuột ra từ bao giờ. Vết thương đã bung mủ và bắt đầu thối rữa.... Tôi thậm chí có thể nhìn thấy xương trắng ẩn sau lớp thịt đỏ, còn có thứ gì đó như con giun đang ngo ngoe...

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Những hình ảnh kinh tởm buổi tối ở đại học Y hôm đó lại ập đến trong tâm trí tôi, sinh vật thân dài như con giun, chỉ chừng hai đốt tay.... Nó đang nhìn tôi. Tôi dùng tay còn lại bịt miệng thật chặt, không để bản thân vì sợ hãi mà phát ra bất kì âm thanh nào.

Ngay lúc này đây điều tôi cần nhất chính là lí trí và sự tỉnh táo. Tôi hít thở chậm chậm mà đều đều, cố gắng coi như không có gì xảy ra. Quả nhiên nó chỉ nhìn tôi vài giây rồi quay đầu đi hướng khác.

Điện thoại ở ngay trong túi quần, nhưng có cho tôi mười lá gan cũng không dám dùng! Bất đắc dĩ tôi đành tiếp tục men theo con đường mòn xuống núi, sau đó đến bệnh viện thị trấn gần nhất để bác sĩ có chuyên môn xử lý.

Tĩnh tôi từ bé đã luôn cố chấp, tuyệt đối tin tưởng vào thuyết vô thần. Khi này thầy Ngọc chữa khỏi mắt cho tôi chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, chứ trên đời nào có ma quỷ. Những người làm việc xấu lương tâm cắn rứt từ đó mới sinh ra những bóng ma kia, còn tôi mười chín năm trên đời tự nhận mình chưa làm việc gì hại người hại mình, thì quỷ thần ở đâu chứ?

Nhưng khi đó tôi ngây thơ chưa trải sự đời nên không biết, có những việc sẽ đến thì không cần lý do, dù tôi có ngồi yên ở nhà hít thở không khí thì tai họa cũng ắt xảy ra....

Từ nghĩa địa về thôn nếu theo tốc độ đi bộ của tôi cũng chưa đến nửa giờ, vậy mà hơn một giờ trôi qua tôi vẫn chưa ra khỏi núi, con đường mòn dưới chân như trải dài vô tận. Tôi bàng hoàng phát hiện ra mình lại quay về vị trí cũ lần nữa.

Không sai! Chính ở đây tôi đã dùng một cành khô hình chữ Y để đánh dấu phòng trường hợp lạc đường.

Tôi không thể cứ tiếp tục đi như thế này, từ hôm qua tới giờ chỉ ăn một tô cháo loãng, đã không thể gắng gượng bước thêm được nữa.

Nhưng vấn đề nằm ở đâu chứ? Tại sao con đường này tôi đi mãi không hết? Tôi nghĩ nát óc cũng không ra, bất lực ngồi dựa vào gốc cây ven đường, trong lòng chờ đợi bố mẹ hay chí ít một ai đó sẽ đi qua đây.

Tôi cũng chẳng ý thức được bản thân đã chờ bao lâu rồi. Chiếc đồng hồ trên cổ tay cũng chẳng buồn xem- không, phải nói là tôi không đủ can đảm để xem, tôi rất sợ thời gian dần vô tình trôi qua và tôi sẽ chết cô độc nơi rừng thiêng nước độc này.

Là tôi quá bướng bỉnh hay ngu ngốc?

Hay là do mệnh tôi sinh ra quá xấu khiến nội tâm tự ti, khiến người đời chán ghét?

Tôi thực sự không biết nữa.... Nhưng nếu tôi có thể chết thì cũng tốt. Bố mẹ sẽ không phải đau đầu vì tôi, mà tôi không phải lúc nào cũng nom nớp lo sợ vận xui của mình dính lấy người khác.

Chết đáng sợ sao?

Tôi tự nhủ: Không đáng sợ. Chết đi rồi con người ta sẽ trở về với cát bụi, không ai không hận không dục không cầu....

Ngay lúc thần trí tôi đã dần trở lên mơ hồ thì cơ thể bị ai đó lay động, nhưng tôi vẫn không buồn mở mắt, phờ phạc tất cả.

"Ah..... "

Lần này thì tôi không kim được mà kêu toáng lên, quên cả thứ sinh vật còn đang kí sinh ở cổ tay. Con mẹ nó! Tôi bị đá một phát đau điếng, hơn nữa người này ra tay không hề nhẹ, dùng lực sút vào mông tôi.

Trong trường hợp này có là phật cũng tức giận huống chi tôi chỉ là người trần mắt thịt, tôi lập tức bật dậy, hét lên, "Mày bị điên à? Hay mày động kinh giai đoạn cuối, hay mày không có văn hóa lịch sự của con người?"

Đáp lại tôi chỉ là thanh âm không mấy cảm xúc, "Ngựa chân."

"Ngựa chân?"

Tôi hỏi lại, còn cố tình nhấn mạnh thêm, vậy mà người kia không thèm trả lời, còn định quay lưng bỏ đi. Như vớ được cọng rom cứu mạng, tôi lập tức nắm chặt lấy vạt áo hắn ra, không cho rời đi, hoặc có đi tôi cũng sẽ theo cùng.

Khi này tại sao tôi lại có suy nghĩ muốn chết cơ chứ! Quá ngu suân! Ngay cả con bò con trâu con trâu không có đầu óc còn muốn sống hưởng gì tôi là con người! Chết là hết, chỉ khi còn sống tôi mới có thể thay đổi được vận mệnh, làm chủ được cuộc đời của mình.

Người đứng trước mặt tôi là một người đàn ông, hần cao tới nỗi tôi phải ngước đầu lên để nói chuyện. Tôi nói, "Anh gì ơi... Anh cũng xuống núi đúng không? Có thể cho tôi theo cùng chứ? Tôi đã lạc ở đây cả ngày rồi..."

Vừa nói tôi vừa cố hít mũi sụt sịt tạo chút hiệu ứng đáng thương, tin chắc rằng người bình thường thấy người khác gặp khó khăn hoạn nạn, lại là một cô gái trẻ nhất định sẽ thương cảm mà cho tôi theo cùng.

Anh ta thờ ơ đáp, "Cô không phải."

Tôi "Ah" một tiếng ngạc nhiên rồi hỏi lại, "Là sao? Tôi không phải cái gì?"

"Này, anh không thấy người khác hỏi mà không đáp rất không lịch sự hay sao? Anh có phải con người không!"

"Ê, anh kia....."

Tôi còn định cãi nhai thêm thì anh ta đã cục súc ngắt lời, "Tôi không phải con người!"

Tôi điên rồi, "....."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sống lưng tôi cứng đờ, cổ họng như hít phải ngum khí lạnh, bán tín bán nghi nhìn người trước mặt.

"Vậy anh là gì?"

Tôi buộc miệng nói ra một câu mới thấy bản thân thật ngu ngốc, lại nhìn anh ta từ đầu tới chân, thế kỉ hai mươi mốt rồi đầu còn có người nào ăn mặc kì dị như thế chứ, áo choàng đen phủ kín người, chỉ trừ ra một đôi mắt đen tuyền, tĩnh lặng như hồ nước, sâu không thấy đáy.

Ông trời ơi, sao số tôi lại chó găm thế chứ! Đang lúc sắp chết lại gặp ngay con ma hàng thật giá thật thế này...

Nhưng tôi đã không còn đường lùi, dù anh ta có là ma hay quỷ tôi cũng phải bám theo, so với việc chết mất xác ở đây, tôi tình nguyện đi theo một con ma.

Tôi sợ anh ta đi mất liền tìm chủ đề nói chuyện đông dài, "Haha.... Tôi biết rồi, anh không phải con người, chắc chắn là ma rồi! Người anh em anh là giống ma gì? Ma cà rồng? Ma xó? Ma dói? Ma cương thi? Hay là ma....."

"Cô cảm miệng!"

Dứt lời anh ta bỗng nhiên kéo lấy cánh tay tôi, tôi không điên đến nỗi hoang tưởng rằng con ma lạnh này có tình ý gì với mình. Đầu óc như nổ tung khi nghe thấy câu nói của anh ta.

"Ngài độc."

Bây giờ tôi mới để ý cả cánh tay trái của mình đã chi chít những sinh vật, chúng mọc xen kẽ thành đàn như nấm dại, đang có xu hướng dịch chuyển lên trên. Có trời mới biết khi đó tim tôi đập nhanh tới mức nào, nếu có mang theo con dao, tôi đã dứt khoát chặt cánh tay ghê sợ kia.

Nhưng đáng sợ hơn nữa chính là thông tin anh ta mang đến- "ngài độc". Tôi từng nghe con Ngọc kể truyền thuyết về loài ngài. Ngày xưa loài chi vốn là một loại cây cỏ bình thường. Pháp sư dùng bùa chú rước ngài về vườn nhà nuôi rồi luyện để ngài có linh hồn. Khi được một pháp sư cao tay ẩn nuôi và luyện, ngài sẽ có linh hồn bất diệt. Linh hồn ngài sẽ bám theo pháp sư để bảo vệ như vệ sĩ vô hình.

Khi pháp sư chết đi, linh hồn loại ngài chứa tể ấy sẽ bỏ đi lang thang vào trong rừng sâu trú ẩn mặc dù thân xác tàn lụi. Nó chờ đợi gặp một pháp sư "có duyên" trực về. Chi cần nuôi được một cây "huyết ngài" là pháp sư đã chứng minh mình thuộc đẳng cấp siêu hạng trong giới tà thuật. Bởi theo lời đồn, người "yếu cơ" sẽ không "trực" được ngài về nhà và khiến cho nó chết. Còn những người luyện ngài thành công có thể sai khiến được nó làm mọi việc.

Tôi từng nghĩ những điều này là hoang đường, không chuyên chú nghe, cũng không hỏi nó cách giải ngài, bây giờ có hối hận thì đã muộn. Điện thoại di động tôi đã gọi vô số cuộc, đều là ngoài vùng phủ sóng, giờ chỉ trông chờ vào người đàn ông này. Anh ta biết đây là ngài độc chắc hẳn cũng biết cách giải đi..

"Anh gì ơi.... Cầu xin anh mở lòng từ bi cứu cái mạng nhỏ của tôi, tôi thân cô thế cô ở đây đã không còn hi vọng gì nữa, xin anh... Anh đã cứu tôi thì cứu cho trót..."

Tôi nhận ra được ánh nhìn mang theo sự khinh bỉ của anh ta, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười nịnh nọt, ai bảo vài giây trước là tôi muốn chết, anh đã cứu tôi, tôi lại muốn xông lên động tay động chân với người ta cơ chứ...

Có vẻ lời cầu xin của tôi đã động được anh ta, anh ta vung tay rải một ít bột màu trắng vào vết thương của tôi.

Ngứa quá! Cánh tay như có hàng nghìn con kiến đang gặm nhấm, tôi không kiềm chế nổi mà dùng tay trái định gãi.

"Muốn chặt đứt cả hai cánh tay thì cứ tiếp tục!"

Nghe anh ta nói tôi lập tức rút ngay tay lại. Dù có ngứa đến phát điên cũng không dám mạnh động, đành cắn chặt răng ngồi yên một chỗ. Anh ta vẽ một hình tròn cùng với các hoa văn cổ xưa ngay trước chỗ tôi ngồi, ra hiệu cho tôi giờ cánh tay phải trên đó.

Tôi không biết mình chịu sự giày vò tra tấn này trong bao lâu nữa, khi những sinh vật kia từng con từng con rớt xuống đất tôi mới dám thở phào một hơi.

Tôi cảm nhận được ánh mắt căm thù của chúng đang nhìn mình, nhưng chưa kịp để tôi nghĩ ngợi nhiều thì lửa từ đầu đã bùng lên, nuốt chửng những sinh vật gớm ghiếc ấy. Loáng thoáng bên tai tôi là tiếng "Oe.... Oe...." của trẻ con, chúng đang rên rỉ than khóc.

"Phập..."

Một con dao đột nhiên đâm xiên xuống đất, tôi mở mắt nhìn kĩ con ngải đang gãy gục dưới lưỡi dao sắc bén mà căng kinh sợ, nửa thân của nó vốn sắc trắng đã chuyển sang màu đỏ sẫm..

Sau đó rất nhanh ngọn lửa cũng bao trùm lên thân của nó, lần này không còn tiếng than khóc của trẻ nhỏ mà là tiếng hét chói tai của một người phụ nữ. Cho đến khi chỉ còn những vũng máu đen thì những âm thanh này mới chấm dứt.

"Xin anh, xin anh hãy dẫn tôi xuống núi." Tôi rất nhanh lấy lại tinh thần rồi mặt dày cầu xin anh lần nữa. Giờ đây tôi chỉ muốn về nhà nằm trên chiếc giường lớn, ngủ một giấc thật sâu và ước gì đây chỉ là một giấc mơ.

Anh ta không nói gì mà xoay lưng đi trước, tôi cũng lập tức theo sau. Dọc đường đi tôi kể lại cho anh ta nghe về mọi chuyện trong đám tang của bà nội, không biết anh ta có nghe hay không nhưng ít nhất tôi cũng trút được phần nào tâm sự nặng nề.

"Thím hai đó chắc chắn có vấn đề, từ lúc bị bà ta cắn là tôi xui tận cùng, hết lạc đường lại gặp đám ngải kia. Tất nhiên hết thấy điều nhờ vào cao nhân là anh tương trợ nên tôi mới tai qua nạn khỏi."

Tôi liên tục thao thao bất tuyệt, vừa nói lại vừa không quên tăng bậc anh ta, dù sao ai cũng thích lời khen mà.

"Cô bị ốm ngải từ trước."

"Hả?"

Có vẻ trông bản mặt ngạc nhiên của tôi hết sức ngu si nên lần này anh ta phá lệ giải thích kĩ, "Loại ngải vừa rồi thường phát độc trong thời gian từ 2-3 ngày, nó đã uống máu cô để trưởng thành và sinh sản. Càng về sau tốc độ phát triển càng nhanh, cô chỉ cần chạm vài giờ nữa là hút cạn máu, ăn cả linh hồn cô rồi phá kén chui ra tìm vật kí sinh mới."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Hiếm hoi lắm mới thấy anh ta nói nhiều, vậy mà nói ra câu nào là dọa chết người câu đấy! Vì thế đoạn đường còn lại tôi tình nguyện im lặng, không ho he thêm một lời nào.

Trời đã bắt đầu sẩm tối, thật không ngờ tôi đã lạc trong rừng lâu như vậy. Tôi cảm tạ ân đức của anh ta, còn hứa hẹn sau khi về nhà sẽ mua hoa quả, bánh kẹo tươm tất cúng bái.

Anh ta dứt khoát từ chối, "Không cần."

Trong lòng tôi mở cờ, dù sao tôi cũng không muốn quay lại đây lần nữa, chấp tay vái vài cái rồi đi thẳng. Vậy mà anh ta lại đứng chắn trước mặt tôi, không cho tôi đi.

"Vị đại phật này, xin anh đấy, anh để tôi đi đi, hoa quả, bánh kẹo anh vừa từ chối còn gì, anh cứ nói đi đừng ngại, anh muốn ăn gì tôi cúng!"

"Tôi không phải là phật."

Được rồi, tôi quên, vì anh là ma, tôi bắt lực day trán, người này thật khó nói chuyện mà.

"Tìm người."

"Hả?"

"Tôi cứu cô, cô tìm người giúp tôi."

Lúc này tôi mới vỡ lẽ mà "à" một tiếng. Người này tính rất kiêu lời, khi mới gặp anh ta nói "Cô không phải" thì ra câu đầy đủ là "Cô không phải người tôi cần tìm!"

Anh ta chắc chắn không phải con ma bình thường, nhìn anh ta xử lý đám ngải kia mà không tổn một chút da lông nào thì biết, vì thế tôi không thể lập tức đáp ứng yêu cầu này.

"Anh đùa tôi đúng không? Anh có công pháp cao thâm thế mà không tìm được thì một người trần mắt thịt nhỏ bé như tôi sao có thể chứ?"

"Tìm người." Đáp lại tôi vẫn là thanh âm lạnh lùng của anh ta, còn đem theo tia uy hiếp không cho phép người khác cự tuyệt.

Tôi là tôi tức, lửa cũng sắp bốc cháy lên đỉnh đầu, anh ta không biết muốn nhờ người khác giúp đỡ một việc gì đó cần có thái độ như thế sao?

"Nếu không cô sống không quá bốn mươi chín ngày."

"Ý anh là sao?"

"Bốn mươi chín ngày nữa là sinh nhật tuổi thứ hai mươi của cô."

Nghe anh ta nói tôi mới nhẩm nhẩm tính toán bao giờ tới sinh nhật mình, quả nhiên anh ta nói đúng.

Tôi kinh hãi lắp bắp, "Sao, sao anh biết?"

"Mệnh của cô là sát trong thất sát, lại sinh vào giờ âm, ngày âm, tháng âm, năm âm nên không thể sống quá hai mươi tuổi."

Nói đoạn anh ta nhìn tôi với ánh mắt đầy ý vị, "Cô không thuộc về dương thế này, cô là người âm giới."

Tôi giật mình nhớ ra lời sư Trần kia từng nói, gần như trùng khớp với lời của anh ta.

"Đường sống của cô bị đứt một quãng ở tuổi hai mươi, nếu có thể bình an trải qua ngày sinh nhật hôm đó thì vận của cô sẽ được giải, sống lâu trăm tuổi. Tôi sẽ giúp cô sửa lại mệnh cách."

Anh ta đã nói như thế tôi cũng không còn đường lui, liền gật đầu đáp ứng.

"Tìm một người giữa biển người còn khó hơn mò kim đáy bể, anh cũng phải cung cấp thông tin đầy đủ thì tôi mới giúp anh tìm người được chứ."

"Một người đàn ông trung niên, tính cách quái dị."

Tôi chính thức cạn lời, như này có khác gì không nói đâu, tôi thật muốn hét lên: Người anh muốn tìm cũng quái dị y như anh vậy.

"Anh có ảnh chân dung của ông ta hay không?"

Anh ta lắc đầu, tôi chấp tay, "Vậy anh cũng dám bảo tôi tìm người."

"Ông ấy đang ở gần đây, tôi cảm nhận được một chút hơi thở của ông ấy. Không sai thì ông ấy đang ẩn náu ở kia."

Theo phương hướng anh ta chỉ chính là thôn nhỏ của tôi, giờ phút này đã lên đèn, nhưng không được phồn hoa náo nhiệt như ở thành phố mà chỉ là những ngọn đèn mờ mờ.

Anh ta tạm thời ở trong rừng đợi tin tức của tôi, mà tôi thì về thôn thám thính xem có người lạ nào mới đến hay có ai khả nghi không, chúng tôi cứ như vậy thành lập giao dịch.....

Tôi bước về mà lòng nặng trĩu, vừa đi vừa như người mất hồn. Không hiểu sao mí mắt trái của tôi cứ giật hoài.

Vừa bước chân vào cổng làng thì đã có người xông đến trước mặt tôi, tôi nhận ra đây là Thúy, bố của nó là em họ của bố tôi, khuôn mặt nó nước mắt nước mũi tèm nhem, nó rung rung khóc nức lên, "Chị Thất ơi chị Thất.... Bác gái, bác gái mất rồi....."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tôi đứng như trời chồng hồi lâu rồi nhìn cái Thúy cười nắc nẻ, "Em đang kể chuyện cười cho chị nghe à? Hôm nay có phải ngày cá tháng tư đâu, không vui gì cả. Chúng ta đi về thôi, chắc bố mẹ chúng ta đang chờ ở nhà."

Con bé nghe vậy thì khóc càng dữ dội, nó lắc đầu nói với tôi, "Không chị ơi, hức em không kể chuyện cười gì cả. Bác gái.... mất, mất thật rồi....Hức hức...."

Tiếng con bé đã đứt thành từng quãng, nhưng vì nó sợ tôi không tin nên cố gắng thốt ra từng chữ:

"Sau khi các bác các chú chôn cất tro cốt của bà xong xuôi rồi về nhà, lúc ấy chắc hơn 1h chiều, bác gái vẫn bình thường lắm chị hức hức.... Vậy mà,...vậy mà 8h bác trai vào buồng gọi bác gái xuống ăn tối thì... thì bác gái đã treo cổ tự...tự vẫn....."

Tôi dùng bàn tay đang run lấy bầy của mình vuốt ve nhẹ mái tóc đen dài của con bé, nói khẽ, "Mấy ngày ma chay của bà em mệt rồi đúng không? Bé ngoan, để chị dẫn em về nghỉ, chắc em vừa mới mơ một giấc mơ đáng sợ đó! Chứ mẹ vẫn đang ở nhà đợi chị về ăn cơm mà!"

Con Thúy lắc đầu càng dữ dội, "Không chị ơi... Hức, bác gái đã đi thật rồi. Pháp y khám nghiệm tử thi cũng sắp đến.... Bác trai lo lắng cho chị, dẫn em ra đầu làng đợi chị về.... Huhu, em nhớ bác gái, em cũng không tin bác đã đi, nhưng em gọi mãi bác cũng chẳng cử động chị ạ, cơ, cơ thể bác lạnh lắm...."

Từ đâu những giọt nước mắt nóng hổi tuôn dài trên má tôi, dù tôi cố gắng thế nào thì chúng cứ rơi mãi. Tôi lăm bầm như kẻ điên:

"Lý Thất Thất, mày không được khóc, mày không được khóc.... Vì mày khóc tức là mày đã chấp nhận mẹ đã không còn trên thế gian này nữa..."

"Không được, không được khóc nghe chưa? Ngừng khóc cho tao! Ngừng khóc cho tao!"

Tôi không biết bằng cách nào mình về được tới nhà, không có tiếng than khóc thê lương, chỉ là một bầu không khí tĩnh mịch. Những người họ hàng đó nhìn tôi với ánh mắt dừng đọng, chỉ có Thúy là nắm chặt lấy bàn tay tôi, tiếp thêm cho tôi sức mạnh.

Thím Tư sắc mặt vô cùng khó coi, đứng ra giật phắt lấy tay con bé:

"Con Thúy mày ăn no hưng phấn à? Mày về nhà trông thằng Út cho tao, tao đã bảo mày cấm được qua lại với nó cơ mà, mày chán sống rồi à?"

Con Thúy lắp bắp không thành lời, "Con, con...."

"Mày, mày đủ lông đủ cánh rồi hả? Còn dám cãi tao này!"

Vừa dứt lời cô ta đã giáng về má con bé một cái tát, nhưng tôi còn phản ứng nhanh hơn, tóm chặt lấy cổ tay bà thím mạnh động này.

"Thím Tư à, có từ từ nói chuyện. Cháu nghe nói mấy bà thím đến tuổi mãn kinh thường thích động tay động chân lắm!"

Thím Tư không nói lên lời, trừng mắt nhìn tôi, "Mày dám? Ý mày là gì? Tao dạy dỗ con tao người ngoài như mày biết điều cảm miệng lại. Tránh xa con gái tao ra, ở bên cạnh con xui xẻo như mày sớm muộn cũng đoán mệnh. Mày nhìn người mẹ yêu thương mày đi, mình chứng rõ ràng đấy!"

Tôi lập tức hất mạnh tay thím ta, gằn từng chữ, "Thím nhục mạ tôi, tôi có thể nhịn, nhưng ai đụng tới mẹ tôi thì không yên đâu!"

Tựa như thím ta không ngờ tôi có bộ mặt đáng sợ như thế, vô thức lùi về đằng sau nửa bước, nói không lên lời. Tôi cũng không muốn tốn thêm thời gian đôi co với loại người như thế này, quay sang nói nhẹ với con Thúy:

"Em về nhà trước đi. Tấm lòng của em chị xin nhận."

Mặc kệ tiếng xì xào bàn tán không ngớt, tôi bước thẳng vào gian trong, chậm chậm tiến đến căn buồng của mẹ. Càng đến gần, không khí càng lạnh, nhớ lại bóng dáng của mẹ, nụ cười của mẹ, giọng nói của mẹ, từng nơi mẹ con chúng tôi đã ở bên nhau.... bỗng dừng lại rơi lệ....

Nơi đây đã từng rất ấm áp cơ mà...

"Thất, em ổn không?" Là Tuấn, anh ta đang đứng chực ngoài cửa, anh ta hỏi rồi mới nhận ra có phần không ổn, vội sửa lại.

"Chia buồn cũng em và gia đình. Mong em bớt đau buồn, cô còn sống luôn muốn em vui vẻ..."

Tôi đáp, "Cảm ơn anh."

"Không có gì, dựa vào mối quan hệ giữa hai nhà em không cần khách sáo đâu. À phải, là chú Thành bảo anh ở đây trông giữ hiện trường, bất cứ ai cũng không được vào, chú ấy đi đón cảnh sát trường rồi. Chỉ có em là được vào thôi."

Tôi gạt đầu cảm kích rồi bước vào trong. Phòng không bật đèn, chỉ có một hàng nến dài. Phải rồi, khi còn sống mẹ từng nói rất sợ cô độc giữa bóng tối. Nến này chắc hẳn là bố tôi thắp lên, ông mong con đường xuống hoàng tuyền của mẹ sẽ tràn ngập ánh sáng ấm áp...

Thân ảnh của mẹ mờ mờ ảo ảo trước mặt tôi, chỉ cần tôi đi vài bước nữa, giờ tay lên là có thể chạm tới bà, nhưng tôi không đủ can đảm, mẹ ơi, tại sao mẹ lại rời bỏ con con chứ?

Tôi ngồi vật xuống, dựa người vào thành giường. Dù trong lòng có vạn mối nghi hoặc nhưng tôi không thể kích động. Tôi phải giữ nguyên hiện trường chờ pháp y tới.

Mẹ tôi không có lý do gì lại đột ngột rời bỏ thế gian này, chắc chắn có điều khuất tất ở đây. Tôi tin vào trực giác của mình, cũng tin vào tình cảm mẹ dành cho gia đình..

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cái chết của mẹ ập đến đối đột ngột, bàn tay tôi nắm chặt âm thầm hạ quyết tâm phải tìm ra sự thật...

Không lâu sau bố đã dẫn theo cảnh sát đến, tất nhiên không thể thiếu pháp y đi cùng, tôi được mời ra khỏi phòng để tiện cho công việc điều tra.

Vị cảnh sát trưởng này tôi biết, tên Đạt, đã từng ghé qua nhà tôi chơi vài lần, trên đường đi chắc bố tôi đã kể cho ông nghe qua tình hình nên động tác của ông rất mau lẹ, ra hiệu cho hai người pháp y tiến vào.

Tôi định đứng ở cửa để theo dõi toàn bộ quá trình thì chú Đạt nghiêm nghị nói, "Cháu ra ngoài đợi đi, đây là vấn đề chuyên môn cháu cũng không giúp được gì, chỉ làm họ mất tập trung sẽ ảnh hưởng đến kết quả điều tra."

Bố Thành cũng kéo tay tôi:

"Ra đây con, chú ấy là người quen lâu năm của bố, có thể tin tưởng được. Sự ra đi đột ngột của mẹ con bản thân bố cũng không tin tưởng."

Tôi nhìn ngẩng đầu nhìn bố, khi mẹ đi đã đem theo cả sức sống của ông, vết nhăn trên khuôn mặt càng sâu hoắm, mái tóc ông đã bạc trắng hơn nửa. Tôi ôm chầm lấy ông mà nghẹn ngào:

"Hức, vâng..... con sẽ luôn nghe lời bố, con chỉ còn mong bố thôi, con sẽ không khiến bố phiền lòng đâu."

Bố xoa đầu tôi như một đứa trẻ rồi ôm tôi vào lòng, khàn giọng nói, "Con ngoan, con ngoan..."

Dựa đầu trong lòng ngực của bố, tôi thấy an tâm vô cùng mà thiếp đi lúc nào không hay.....

Mở mắt ra là ánh sáng chói lóa của mặt trời, phải mất vài giây sau tôi mới nhìn rõ cảnh vật xung quanh, mẹ đang ngồi đầu giường, khẽ ngân nga giai điệu thường ru tôi hồi bé. Tôi sợ mình nhìn lầm, dụi mắt thêm lần nữa, mẹ vẫn mỉm cười nhìn tôi.

Chắc do tôi thất thần quá lâu, mẹ không nhận được mà cốc đầu tôi một cái:

"Mẹ già rồi, không xinh đẹp như mấy cô hoa hậu, người mẫu trên Tivi đâu mà ngắm kĩ thế."

Lời mẹ nói tôi nghe rõ mồn một, run run đáp, "Mẹ trong mắt con mãi luôn là người phụ nữ đẹp nhất."

Mẹ nghe thế thì mặt hơi đỏ, háng giọng nói:

"Cô đấy, hôm nay ăn mật hay sao mà ngọt thế không biết."

"Hi hi, con ăn cơm mẹ Lan, canh bố Thành ạ."

Mẹ cười khẽ, rót cho tôi cốc nước. Cũng đang lúc khát nên tôi đưa lên miệng tu lấy tu để. Mẹ như nhớ ra cái gì nên tức giận nhìn tôi, "Con đấy, có biết cả nhà lo lắng thế nào không? Hôm đó sau khi hỏa thiêu bà con rút cuộc đi đâu hả?"

Đầu tôi "ong" một tiếng, bật thốt lên, "Vậy cái Thúy thì sao mẹ?"

"Thúy nào?"

"Cái Thúy con nhà chú thím Tư ý mẹ?"

Mẹ nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ nhưng vẫn nhẹ nhàng nói, "Nó mất từ năm ngoái rồi!"

"Choang...." Cốc thủy tinh trên tay tôi cứ như vậy mà rớt xuống đất, tạo ra tiếng động lớn, khiến bố tôi từ dưới nhà phải chạy lên.

Trước ánh nhìn ái ngại của bố mẹ, tôi xấu hổ cúi đầu lí nhí đáp, "Con... Con...."

Mẹ sắc mặt hơi trắng lại, "Con làm mẹ hết hồn. Thôi,

đi đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà ăn cơm luôn, chỗ này để bố mẹ dọn."

Tôi bị mẹ đẩy ra khỏi phòng, sực nhớ ra mình chưa hỏi về cái chết của con Thúy, vội nói, "Sao con Thúy mất vậy ạ?"

"Con Thúy treo cổ tự vẫn đấy."

Cả người tôi như chết lặng, bảy chữ "con Thúy treo cổ tự vẫn đấy" cứ liên tục vang lên trong đầu tôi.

Không lẽ...không lẽ tôi gặp oan hồn của nó?

Trước đây con Ngọc từng kể với tôi, oán khí của người tự tử rất nặng, đặc biệt là treo cổ tự sát, do khi chết phần đầu và phần thân bị tách biệt do sợi dây, họ sẽ không được siêu thoát. Chúng sẽ ám vào sợi dây hay gần đó rồi tìm cơ hội để kéo người đi cùng.

Vì thế mới có truyền thuyết về ma thần vòng, nên khi trong nhà có người tự sát, phải đốt ngay sợi dây mà họ dùng để treo cổ đi.

Tôi nghĩ tới đây là rùng mình. Con Ngọc chết rồi, sao tôi lại thấy khung cảnh kia... Hay đó... chính là viễn cảnh tương lai sắp xảy ra.....? Và con Ngọc muốn bắt mẹ tôi theo cùng?

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thát Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Hôm nay mẹ nấu toàn những món tôi yêu thích, vậy mà thức ăn đưa đến miệng, tôi lại nuốt không trôi. Dù tự thôi miên mình rằng mọi chuyện đều là do tôi nghĩ nhiều nhưng nổi bất an vẫn bủa vây tâm trí tôi.

"Con làm sao vậy? Đây đều là món tủ của con đó."

Mỗi một món ăn đều là tâm huyết của người đầu bếp chế biến ra nó, tôi không thể làm mẹ buồn, liền lẹ tay gấp một ít rau cải xào cho vào bát, cười nói:

"Không có gì đâu ạ. Con cũng sắp thi học phần, đang nghĩ ngợi một bài toán ý mà mẹ."

Nghe vậy cơ mặt mẹ mới giãn ra, "Con đấy học gì thì học cũng phải ăn uống ngủ nghỉ điều độ, nhìn con xem, gầy đến nỗi gió sắp thổi bay được rồi, trước đây ở với bố mẹ béo trắng xinh xắn thế cơ mà, giờ khác gì con ma lém"

Tôi day trán thờ dãi, mẹ lại bắt đầu bài ca ấy, chỉ cười bắt lợc rồi vui đầu vào ăn trưa.....

Một ngày dài mau chóng trôi qua, chẳng mấy chốc trời lại tối, nhưng chỉ có một mình tôi ở trong nhà phòng trường hợp có người đến thắp hương cho bà, bố mẹ đều đến nhà thờ tổ họp bản việc dòng họ.

Tôi một tay chống cằm, một tay đưa hạt dưa lên miệng lăm rậm cho đỡ buồn, ấy vậy túi hạt dưa đã vơi gần nửa mà bố mẹ vẫn chưa về. Trời về đêm, trời đột ngột đổ mưa, nhiệt độ càng lúc càng giảm, cơ thể tôi cứ run run, sống lưng thì thấy lạnh buốt, giác quan thứ sáu mách bảo có kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối nhìn chằm chằm lấy mình.

"Thất oi...."

Là thanh âm quen thuộc của mẹ vang lên từ phía cửa, tôi thờ phào một hơi, định quay lại chào mẹ thì sực nhớ ra những điều cảm kị, đặc biệt khi về đêm tuyệt đối không được đột ngột quay đầu nhìn lại phía sau, như vậy sẽ làm tắt ngọn lửa Tam Muội trên hai bả vai, vong hồn sẽ lợi dụng điều đó mà chiếm lấy thân thể.

Tôi không dám thừa lại, ngồi im như tượng. Chợt có thứ gì đó lạnh lạnh uơn ướn chạm vào cổ tôi, tôi gần như nín thở, thủ chắc con dao dưới đầu gối, dùng hết tốc độ đứng phắt dậy, xoay cả người về phía đằng sau, vung lên con dao bạc sắc bén.

"Ah.... Con, con, con..."

Tôi tròn mắt nhìn khuôn mặt tái xanh vì sợ hãi của mẹ, bà dường như rất hoảng loạn với hành động của tôi. Cũng may tôi kịp thời thu tay lại...

Nếu không chắc chắn đã làm mẹ mình bị thương, chỉ cần nghĩ tới đây là trái tim tôi âm ỉ, vội vàng nói, "Con, con xin lỗi mẹ, con xin lỗi mẹ, con....."

Nhưng có thể nào tôi cũng không tìm nổi một lí do thích đáng để biện minh cho hành động của mình. Tôi càng không thể phân bua rằng khi này tưởng mẹ là thứ gì không sạch sẽ hại mình....

Cả người mẹ ướt đầm, đôi mắt mẹ đau đớn nhìn tôi:

"Trời mưa, mẹ sợ có sấm sét con ở nhà một mình sẽ sợ lắm nên vội chạy về nhà. Gọi không thấy con trả lời nên lo quá... Nhưng con đang làm gì thế hả con...?"

Giọng nói của mẹ càng lúc càng lớn, như muốn lấn át cả tiếng mưa rơi ngoài kia:

"Mẹ là mẹ của con, là người mẹ đứt ruột đẻ ra con. Trước đây con luôn ở bên mẹ không rời, chỉ cần xa mẹ một chút thôi là con lại thấy nhớ, lại ứa vào lòng mẹ ngay, nhưng giờ con thì sao?"

Mẹ gợn tay lên cao đầu, mái tóc đen dài suôn mượt hàng ngày theo đó mà rối tung cả lên, hết lên, "Con có biết từ khi con rời quê lên thành phố học đại học mẹ ở nhà cô đơn như thế nào không hả, con có biết mẹ nhớ con nhiều như thế nào không? Vậy mà con vô tâm haha cả tuần, thậm chí có đợt cả tháng không có lấy một cuộc gọi điện thoại về cho mẹ, mỗi lần mẹ gọi là một lần con kêu bận, sau đó bảo tối về sẽ gọi lại cho mẹ, nhưng con có sao?"

Tôi không nói được một lời gì, mẹ nói đúng. Là tôi vô tâm, từ khi lên đại học, phải buộc bắt bản thân thích nghi với cuộc sống mới tập nập bon chen nơi Hà thành đã khiến tôi lãng quên đi rất nhiều điều, những cuộc gọi thưa thớt dần, những dòng tin nhắn ăn căn hỏi thăm cũng ít đi.....

Lúc nào về nhà bố mẹ cũng luôn dùng nụ cười nhân hậu chào đón tôi, họ luôn giấu những vết thương thật kĩ ở một nơi tôi không tài nào thấy được, tất cả chỉ để tôi có thể có một cuộc sống hạnh phúc, một tương lai thật tốt.

Mẹ ôm chầm lấy tôi, khẽ thủ thỉ, "Mẹ xin lỗi, vừa rồi mẹ quá kích động, con gái của mẹ đừng đau lòng, mẹ chỉ nhớ con quá thôi... Đã từ lâu lắm rồi mẹ chưa được búi tóc cho con..."

Tôi cũng ôm mẹ thật chặt, "Không mẹ ơi, là lỗi của con, là con coi tình thương của bố mẹ là một điều rất hiển nhiên mà quên đi quá nhiều thứ, con biết lỗi rồi, từ giờ con sẽ không vậy nữa...."

Nói đoạn tôi ngồi xuống, người hướng ra phía cửa, hoài niệm nói, "Con nhớ khi con còn nhỏ rất sợ sấm sét, bố mẹ lúc nào cũng ở bên con, bố ngồi kể chuyện cười, mẹ ngồi chải đầu, cả nhà ta cùng ngắm mưa, con nhớ lắm mẹ ạ....."

Bàn tay mềm mại của mẹ chạm vào da đầu khiến tôi thấy thư thái vô cùng, bà vuốt ve nâng niu từng sợi tóc, lại lấy lược mau chải một lượt thật kĩ.

"A...." Tôi khẽ rên nhẹ một tiếng làm nũng, mẹ vừa giũt nhảm một sợi tóc đen của tôi.

"Con xem già trước tuổi rồi này, ở đây đã có sợi tóc bạc, để mẹ nhổ cho, để mẹ không nhổ nhầm nữa đâu."

"Dạ...."

Tôi cố gắng hít một hơi thật sâu, ngăn đi hai hàng lệ đang tuôn trào, đôi mắt đỏ ửng nhìn nền đất trước cửa...không có lấy một vết tích của dấu chân để lại. Đau đớn trên đỉnh đầu truyền đến ngày càng rõ ràng, tôi cảm nhận linh hồn của mình đang dần đứt đoạn giống như sợi tóc mẹ sắp nhổ vậy...

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Sau đó đau đớn ấy hóa thành cảm giác tê dại, não bộ không cách nào điều khiển được đôi chân của mình, cả người tôi như đang chết dần chết mòn. Tôi từng nghe các cụ kể lại, kể từ khi hấp hối đến khi kết thúc hoàn toàn sinh mệnh, từng bộ phận trên cơ thể sẽ ngừng hoạt động dần, bắt đầu từ dưới chân, sau đó lan dần đến tim, cuối cùng mất hẳn ý thức.

Tôi chắc chắn sắp tiêu thật rồi....

Cơ mà tôi ra đi ở tuổi trẻ thế này tôi không cam tâm, tương lai của tôi còn rất dài, tôi còn muốn kiếm thật nhiều tiền báo hiếu bố mẹ.....

Tôi cũng chưa kịp nói mình rất yêu mẹ.... cũng nhớ mẹ rất nhiều....

Đột nhiên áp lực đang bóp nghẹt trái tim tôi buông lỏng, tiếng la thốt khổ giận dữ của mẹ vang lên, kèm theo đó là tiếng "loảng xoảng" do đồ sứ rơi xuống đất.

"A, a, người cút, cút cho ta, ta sẽ không để cho mi làm hại con của ta, cút, cút...."

Là mẹ, mẹ tôi đã trở lại. Tôi biết mẹ sẽ không hại tôi mà.... Tôi muốn quay ngay người lại, nhưng phải vài phút sau cơ thể mới lấy lại được cử động bình thường.

Tôi căng mắt khó tin nhìn hình ảnh đang xảy ra trước mặt, mẹ nằm vật vã dưới nền nhà, một bên cơ thể đã bị biến dị, mạch máu đỏ ngầu nổi lên trên da, nửa sườn mặt bên trái cũng thế, đang dần hoại tử.

Tôi bước vài bước tới gần thì mẹ phản ứng càng dữ dội, bàn tay có móng vuốt sắc bén định vuron ra nắm lấy cổ chân tôi thì bàn tay còn lại giữ chặt. Mẹ khó khăn nhả ra từng chữ:

"Thất, chạy đi con, chạy đi...."

Tôi cắn răng lắc đầu, "Không, con không đi đâu, mẹ con ta đi cùng...."

Hơi thở của mẹ ngày càng nặng nề, "Mẹ... không thể đi được, đi đi con, đi..... Ah, đừng hòng chạy, tao sẽ giết mày....."

Nói tới đây thì mẹ im bặt, những đường gân máu đã bao phủ gần hết khuôn mặt mẹ tôi, chỉ chừa ra một con mắt đang cầu xin tôi mau chạy.

Tôi sẽ không bỏ lại mẹ, nhất định sẽ không! Nhưng tình hình trước mắt càng lúc càng tệ, thứ ma quỷ kia sắp lấn át hoàn toàn mẹ tôi, nếu không mau chóng hành động, mẹ con tôi đều chết trên tay nó. Phải rồi! Tôi nhớ thầy Ngọc đã từng dùng cây dâu tằm trừ tà hôm đưa tang bà, bọn ma quỷ rất kỵ dâu tằm.

Không chần chừ thêm một giây phút nào nữa, tôi lao ngoài như điên, bất chấp cơn mưa đang xối xả. Trong nhà tiếng ma quỷ điên cuồng vọng ra:

"Haha, chạy đi, mày chạy không thoát khỏi tao đâu, rất nhanh thôi, đợi tao xử lý xong con khốn này! Hahaha...."

Tôi mặc kệ lời khiêu khích từ nó, chỉ biết gắng sức chạy thật nhanh về phía nhà thím Tư. Xã hội ngày càng phát triển, các nghề thủ công truyền thống dần mai một, chỉ duy nhất còn nhà chủ thím tư là con trồng dâu nuôi tằm, dù hàng vạn lần không muốn nhưng tôi đã hết cách, đành phó mặc số phận.

Con đường từ nhà đến chỗ thím Tư chỉ chừng 300m nhưng lại không hề dễ dàng chút nào. Mưa càng lúc càng lớn, nặng nề trút xuống thân thể tôi, chiếc áo sơ mi trắng mỏng đã sớm ướt sũng. Mỗi hạt mưa như một mũi tên xuyên thẳng xuyên thẳng vào da thịt tôi....

Rất quá.....

Tôi nắm chặt bàn tay thấm ướt tâm, Thát, mày không được chùng bước, không được bỏ cuộc.... Ông trời đang cho mày cơ hội, mày không thể bỏ lỡ....

Thật may cuối cùng đã đến nơi. Trước mặt tôi là một hàng rào được vây kín bởi cây dâu tằm, trước đây tôi không thích loài cây này, luôn cảm giác nó rất âm u, nhưng thời thế thay đổi, bây giờ tôi yêu nó không hết, vội bẻ lấy vài cành, một, hai cành tôi thực không yên tâm.

"Uỳnh....."

Một tia sáng chớp nháy xẹt qua kèm với đó là thanh âm xé trời xé đất của tiếng sét. Nỗi sợ bất ngờ ập đến, đôi chân tôi không tự chủ được mà ngã quỵ xuống, cả người không chỗ nào là không dính bùn đất.

Tôi thu người ngồi co ro trong mưa, lúc này tôi mới nhận thấy mình nhỏ bé, vô dụng biết chừng nào, không có bố mẹ ở bên, tôi chẳng làm nổi gì.

"Uỳnh....."

Lại một tiếng sét nữa, như linh cảm được gì đó, tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy con Thúy đang đứng đó, tóc nó dài chấm đất, cái đầu lệch sang một bên như sắp lìa khỏi cổ, nó nhìn tôi bằng đôi mắt trắng dã:

"Chị Thát, chơi cùng em đi....."

Thấy tôi không đáp, con Thúy tiếp tục nói, "Chị chị, em quý chị lắm mà, sao chị không trả lời em? Chị chơi cùng em đi."

Vừa dứt lời nó dùng tay dụi phất cái đầu của mình xuống, xoay xoay như trái banh, cười khúc khích, "Chị chơi đá banh với em đi."

Tôi thật muốn chửi ngay vào mặt nó, có ngu mới đáp lời mày, để mày bắt tao đi cùng à? Mày muốn tao chơi đá banh bằng đầu mày thì báo mộng cho mẹ mày mua cho tao một trăm lá gan ăn thêm đi!

"Chị ghét em vậy sao?"

Nó hèn dỗi nhìn tôi, đôi con ngươi như muốn rớt ra khỏi cái đầu. Nếu là bình thường tôi đã có thể nôn hết thức ăn ba ngày qua ra ngoài, chỉ là gần đây tôi đã quen với việc này.

Tôi nhận thấy con Thúy không có ý giết mình, đánh liều hỏi:

"Sao em lại bắt mẹ chị theo cùng?"

Con Thúy dừng động tác chơi đùa của nó, đặt lại cái đầu lên cổ, ra sức lắc, "Em không có. Em không hại ai cả....."

Dường như sợ tôi không tin, nó bắt lấy khuỷu tay tôi nắn nắn, "Em không nói dối đâu, chị tin em đi, em không làm hại ai hết, càng không hại bác gái."

Bàn tay nó lạnh như xác chết, à quên nó vốn dĩ là ma mà, tôi thờ dãi:

"Vậy sao em còn quanh quẩn ở đây? Em không đi đâu thai ư?"

"Em chưa đi được."

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Em kể cho chị nghe được không?"

Con Thúy dờ người hồi lâu, chắc nó đang đấu tranh tư tưởng có nên kể cho tôi nghe hay không, sau cùng nó đưa mắt nhìn về hàng dâu sau lưng tôi, hỏi:

"Chị có biết tại sao cả làng này chỉ có mình nhà em trồng dâu hay không?"

Tôi lắc đầu, "Chị không biết."

"Bởi vì dâu là một loài cây chứa quá nhiều âm khí, trồng nó trong nhà không sớm hay muộn gia đình ấy cũng sẽ diệt môn. Các hộ trong làng trồng dâu nuôi tằm, nhà thì người chết dần chết mòn, nhà thì sợ hãi mà bỏ nghề đi tha hương, chỉ còn duy nhất nhà em. Haha chị biết tại sao không?"

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thát Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Con bé tự hỏi rồi tự trả lời:

"Vì họ thờ phụng tà thần đó haha, họ lợi dụng âm khí của cây dâu, dùng nó dưỡng linh hồn của tà thần, đổi lại hần sẽ giúp họ buôn bán thuận lợi! Hôm đó, hôm đó em được về sớm, vô

tình nhìn thấy việc không nên nhìn, mẹ đang cắt máu thịt của mình nuôi nó..... Em vì sợ hãi mà hét lên, bị họ phát hiện nên tìm cách nguy tạo thành vụ án em treo cổ chết vì áp lực học tập. Hức, dựa vào đâu họ có quyền cướp đi mạng sống của em chứ? Chỉ vì sinh ra em ư?

Từ nhỏ đến lớn họ luôn ghê lạnh em, luôn day nghiền tại sao em lại là con gái, mà không phải một thằng con trai cho họ nối dõi tông đường. Họ bắt em làm việc như một con hầu trong nhà. Em chịu, em chịu đựng tất cả vì họ là bố mẹ em. Trong thâm tâm em luôn hi vọng họ chỉ giả vờ lạnh lùng, nhưng vẫn quan tâm, vẫn yêu em. Người ta nói hồ dữ không ăn thịt con phải không chị? Còn họ thì sao? Họ chính tay giết em, máu của em nhuộm thắm cả căn nhà....."

Tôi bùm miệng khó tin, cái chết của con Thúy không ngờ chôn giấu nhiều ẩn tình như vậy, càng không ngờ chú thím Tư lại độc ác đến nhường đó, có thể chính tay cướp đi mạng sống của con gái mình.

Con Thúy cười thê lương, tôi đã không thể phân biệt được nó đang khóc hay đang cười, nó kể tiếp:

"Chị nghĩ rằng như vậy là đã xong ư? Khi em còn sống, họ không buông tha cho thể xác của em. Khi em chết đi, linh hồn cũng bị họ giam giữ. Họ cố tình dùng cách treo cổ ép chết em, cốt để linh hồn em bị oán khí của chính mình giam cầm, không cách nào siêu thoát được. Em ngày ngày bị tra tấn, bị họ ép làm việc xấu, nhưng em cứng đầu không nghe, họ càng không nương tay."

"Vậy em....."

"Chị muốn hỏi tại sao em chịu đựng được đến giờ ư? Một khoảng thời gian sau đó họ có một phi vụ to tầm lớn, đi vắng hơn một tháng. Có vị cao nhân đi ngang qua nghe thấy tiếng khóc của em nên gọi ra hỏi chuyện. Người ấy đã giúp em có cơ hội giải thoát, bù lại em phải giúp người ấy làm một chuyện."

Tôi đã mơ hồ đoán được chút da lông, hỏi, "Có liên quan tới chị đúng không?"

"Dạ, em phải ở lại thêm một thời gian, giúp chị tránh một kiếp nạn này. Đi thôi chị, em dẫn chị thoát khỏi đây!"

"Khoan đã, còn mẹ chị....."

"Chị Thất, chị thông minh như vậy, chẳng phải trong lòng chị đã có đáp án từ trước rồi sao? Hà tất phải có chấp....."

"Nhưng đó là mẹ....."

Lời tôi còn chưa nói hết thì con Thúy đã ngắt lời, "Đó không phải mẹ chị. Chị Thất, chị tỉnh táo đi! Mẹ chị đã mất thật rồi! Đây chỉ là một giấc mộng, không đúng, phải là con ác mộng mà họ tạo ra để giam cầm chị, tìm cách rút hồn chị đi, haha có phải nó tìm mọi cách để nhổ sợi tóc trên đỉnh đầu chị đúng chứ? Đó là một trong những nghi thức trục hồn khỏi cơ thể, chị có biết không? Sau đó chị sẽ chết và linh hồn chị sẽ thành con rối cho họ sai khiến- giống như em vậy!"

"Nhưng chị may mắn hơn em, chị đã có người dọn đường sẵn...."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thất Sát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Dứt lời con bé cầm tay kéo tôi đứng dậy rồi lôi tôi về phía trước. Kì lạ thay, mưa không còn gay gắt như lúc trước, ngọt dần rồi tạnh hẳn, chỉ là bầu trời vẫn âm u mù mịt như phủ một lớp sương.

Trên đường đi, tôi căng mắt tòa ra bốn phía quan sát, dù không biết mục đích là gì, nhưng nếu họ đã có ý định bắt tôi, thì chắc chắn sẽ bày trận chờ sẵn, cẩn thận vẫn hơn.

"Nằm xuống."

Con Thúy đột nhiên kéo tôi trốn vào bụi cỏ gần đó, chỉ tay về hướng Tây nói:

"Có kẻ sắp tới, chị mau nín thở."

Tôi lập tức làm theo lời nó, quả nhiên sau đó có cây đuốc lơ lửng dần tiến về phía chúng tôi, tốc độ của nó khá nhanh, chỉ một loáng đã đứng ngay trước mặt tôi.

Bấy giờ tôi mới nhìn rõ, là một con ma nữ, so với cái Thúy, nó trông có vẻ dễ nhìn hơn nhiều, thậm chí khuôn mặt kia có thể nói là xinh đẹp. Nó dùng mũi khịt khịt ngửi, hai cái tai dài động đậy nghe ngóng động tĩnh xung quanh.

Đã gần một phút trôi qua mà nó vẫn chưa chịu đi, sức chịu đựng của tôi sắp đến giới hạn, đầu óc quay cuồng do thiếu khí. May sao ma nữ kia không thấy gì, xoay thân rồi đi.

Tôi lập tức không khống chế được mà hít vào một hơi nhẹ, ngay tức khắc con ma nữ quay phắt lại, dưới ánh đuốc nóng hổi đã không còn khuôn mặt mỹ miều khi nãy, thay vào đó lớp da mặt đã bị lột da, hàng trăm con giun sán đang bò trên lớp thịt đó.

Thật ghê tởm! Dạ dày của tôi truyền đến cảm giác muốn ói, nhưng không để thời gian tôi kịp nôn, nó đã quay lại, đứng từ trên cao nhìn xuống chúng tôi.

"Chị Mai xinh đẹp, bắt ngày chưa?" Cái Thúy nhanh trí hét to ra về đang trên đầu ma nữ.

Ma nữ kia thấy vậy thì dừng bước đáp:

"Tuồng ai hóa ra là em Thúy. Chủ nhân ra lệnh bằng mọi giá phải tìm ra con nhỏ kia, nó là người sống, chỉ cần thở một hơi, trong vòng vài chục mét là chúng ta có thể cảm nhận được. Chị vừa mới....."

"Em đứng đây này giờ có thấy sinh vật sống nào đâu nhĩ? À, có rồi....."

Con Thúy cố tình kéo dài, tỏ ra vẻ thần bí, rồi bất chợt giọng con thỏ trắng lên:

"Chị nói nó đúng không? Nhưng em thích ăn thịt thò lắm, con mèo này của em rồi, chị không được cướp đầu đấy!"

Thấy ma nữ không nói gì, cái Thúy làm vẻ đau lòng nói:

"Thôi được rồi, nể tình chị thích con thò này, em nhường cho chị đấy. Chị có biết em đứng canh ở đây mãi không?"

Ma nữ khịt khịt vai phát rồi lắc đầu, "Không đúng, không phải nó, mùi này là mùi người sống."

Tôi nghĩ thầm Khi còn sống bà chị này nhất định cảm tình con chó! Đánh hơi chuẩn quá đi mà.....

Ma nữ liền tiến lên, "Em tránh ra, để chị kiểm tra, nếu để con người kia thoát khỏi đây thì em biết hình phạt đang chờ sẵn chúng ta rồi đấy!"

Dứt lời ma nữ đã đẩy cái Thúy ra một bên, cúi sát đầu vào bụi cỏ tôi đang đứng, khuôn mặt gớm ghiếc của nó như phóng to lên gấp bội, đám giun sán kia đang cuộn tròn thành từng bó, trườn qua trườn lại, một con quẫy quẫy cái đầu đẹp nó, con khác vung vẩy cái đuôi nhọn...

Chỉ cần vài centimet nữa thôi là đám sinh vật kia sẽ dán lên da mặt tôi, nghĩ tới đây, dạ dày tôi lại sôi lên một trận....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

"Chị Mai, ý chị là cái này sao?"

Không biết cái Thúy đã lấy cành dâu trên tay tôi từ lúc nào, nó vẩy vẩy trước mặt con ma nữ kia ra hiệu.

Sau khi đánh hơi thấy hơi người của tôi còn vương lại trên thân dâu, con ma nữ lập tức bắt lấy tay cái Thúy hỏi:

"Mau nói cho chị rõ cuộc em nhặt được thứ này ở đâu?"

Đôi con ngươi trắng dã của cái Thúy đảo liên sòng sọc, nó vuốt cằm suy tư:

"Đề em nhớ xem... À đúng rồi, em nhặt được ở cổng ra vào nhà mình, chị mau đi xem thử, có khi con người kia còn đang ẩn nấp ở đó ý chứ!"

Con ma nữ lập tức đeo lớp da lên mặt, bộ mặt xinh đẹp lại xuất hiện, nó vẩy tay chào cái Thúy rồi lướt nhanh như con gió, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu. Lúc này tôi mới dám thở mạnh, tham lam hít từng ngụm không khí vào miệng.

"Vừa này thật nguy hiểm, cũng may có em..."

Cái Thúy không nhiều lời đồng dài mà lập tức kéo tôi đi tiếp:

"Cửa thoát ra khỏi đây chỉ mở từ lúc 0 giờ sáng tới 3 giờ sáng, cũng là thời gian mà âm khí thịnh vượng nhất trong ngày, nếu bỏ lỡ cơ hội này, chị không thể cầm cự tới đêm mai đâu."

Tại sao tôi lại bị nhốt vào đây? Đây rốt cuộc là thế giới gì? Nó có giống như khu rừng mà tôi bị lạc vào ngày đưa tang bà không?

Và người muốn giúp tôi sau lưng cái Thúy rốt cuộc là ai?

Dù trong lòng còn rất nhiều mối nghi nhưng tôi chỉ có thể kim lại, gắng sức chạy theo cái Thúy. Quả nhiên không để tôi dễ thở được bao lâu, phía trước đã có biển, xem sắc mặt khó coi của cái Thúy thì biết, nó giơ tay ra hiệu cho tôi dừng bước.

"Không ổn rồi, em sẽ đi bên tay trái, giờ chị mau chạy về hướng tay phải, sắp tới nhà của chị rồi, em chỉ biết lối ra nằm ở đây, còn vị trí cụ thể chị phải tự tìm. Nghe lời em, chị chỉ được đi một mạch về phía trước, có nghe bất kì ai gọi cũng không được trả lời, không được quay đầu lại, chị phải đi bằng bàn chân, gót phải chạm đất, không được kiễng lên như người sắp chết."

"Chị biết rồi, vậy còn em, em đi một mình...."

"Em dù sao cũng chết rồi... Chị... "

Đột nhiên con Thúy trợn mắt, đẩy mạnh tôi một cái, gấp rút nói:

"Chị đi đi, bọn chúng sẽ không làm hại được em. Đi nhanh!"

Tôi gật đầu, không quên nhắc nhở nó cẩn thận rồi chạy về hướng tay phải. Đi với tôi có khi còn liên lụy đến nó. Ông trời đã an bài số mệnh của tôi, chỉ có thể đón lấy, sao dám kéo người khác theo? Con Thúy giúp như vậy tôi đã biết ơn nó lắm rồi!

Dọc đường đi tôi vừa phải ổn định tốc độ, vừa duy trì hai bàn chân chạm đất đúng như lời con Thúy nói, một đường thuận lợi không gặp qua một vong linh nào, nhưng tôi cảm thấy có ai đó đang hà hơi sau gáy mình.

Đã mấy lần tôi định ngoái đầu, lại nhớ lời con Thúy còn văng vẳng bên tai, bàn tay nắm thật chặt, tôi nhất định sẽ an toàn rồi khỏi đây, về thế giới thực tìm ra chân tướng cái chết của mẹ, rửa sạch oan khuất cho con Thúy.

Ngôi nhà thân thuộc đã mờ mờ hiện lên trước mắt tôi, nhưng giờ phút này nó lại khiến tôi rùng mình sồn gai ốc, xung quanh nó được bao phủ bởi màn sương xám. Bốn bề đều không một bóng người. Quả nhiên nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, có ai ngờ tôi không chạy trốn mà lại lén mật quay về nhà mình, có ai ngờ con Thúy lại giúp tôi cơ chứ?

Tôi dùng cành dâu quơ nhẹ trong không khí, đi tới đầu đám sương tự ý tách ra hai bên, tạo thành một lối đi cho tôi.

"Kèo kẹt, kèo kẹt... Kèo kẹt....."

Tôi choáng kinh nhìn cánh cửa trước mặt tự động mở ra khép vào, kì lạ thay không có lấy một ngọn gió, tôi chần chừ không dám bước vào trong nhà. Sương mù càng lúc càng dày, dường như âm khí từ cánh dậu đã không đủ trấn áp được nó, lối đi chưa đến 10 mét đến cánh cửa kia ngày càng mờ, tôi cắn chặt răng bước tiếp, lợi dụng lúc nó mở ra mà tranh thủ chui vào.

"Àm!"

Tôi vừa bước vào thì cánh cửa đóng sầm lại. Không biết "mẹ" có đang ở nhà hay không, động tĩnh lớn như vậy không có lý nào cái thứ đang điều khiển mẹ tôi không biết.

Quả nhiên ngay sau đó là những bước chân dồn dập kéo đến, tôi sờ soạng xung quanh thì nhận ra đây là phòng bếp, lập tức trốn sau cánh cửa ra vào.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, tôi gần như nín thở, cố gắng nép cơ thể, chỉ hận không thể dính chặt lấy bức tường.

"Kẹtttt....." Cánh cửa từ từ mở ra, trong đêm tối tôi nhận thấy "mẹ" đang nhìn chăm chăm tôi, cánh dậu trong tay run nhẹ....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Qua khe cửa hẹp, đôi con ngươi đỏ như máu đang lơ lửng giữa không trung kia nhìn tôi không rời, từng mạch máu trong cơ thể tôi căng cứng, không hiểu sao tôi rất sợ thứ đang điều khiển mẹ, không phải nỗi sợ thể xác mà tận sâu thẳm trong linh hồn.

"Hahaha...."

Nó đột nhiên cười lên khanh khách, rồi gằn nhẹ:

"Bé con ra đây chúng ta nói chuyện nào, đừng chơi trò trốn tìm với mẹ chứ!"

Giọng nói của nó thật khó nghe, the thé như mấy lão thái giám thời xưa, đã thế còn cổ bất chúc giọng mẹ, tôi nghe mà sồn cả gai ốc khắp người, bàn tay phải nắm thật chặt cạnh dậu, phát hiện thì phát hiện, cùng lắm tao với mày chiến một trận, tao không tin không quật được mày!

"Bé con không ra ư?"

"Thật không ngoan chút nào....."

Lời nói vừa dứt nó đẩy hẳn cánh cửa ra. Cửa gỗ đập mạnh vào ngực khiến tôi đau điếng, răng cắn vào lưỡi suýt nữa bật ra thành tiếng.

"Hử? Vẫn không chịu ra?"

Nó tăng thêm lực đạo, cánh cửa càng ép chặt lấy cơ thể tôi, tựa như muốn nghiền nát tôi thành tro vậy, ngay lúc sức chịu đựng của tôi đã đến giới hạn, định liều mình nhảy ra quyết tử với nó thì áp lực bỗng dưng biến mất, tiếng bước chân vang lên đều đều, nó vừa đi vừa lăm bằm

"Xem ra phải tự tìm rồi! Để mẹ nghĩ xem bé con sẽ trốn ở đâu nhỉ?"

"Đây rồi!"

Cánh cửa gỗ đã che khuất tầm nhìn, tôi chỉ có thể đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh xung quanh, một tiếng "phật" vang lên. Nếu tôi đoán không nhầm, chắc hẳn nó vừa lật khăn trải bàn, nghĩ rằng tôi trốn dưới gầm bàn ăn.

"Mẹ đoán sai rồi sao? Để mẹ thử lại nha!"

"Bé con có ở đây không? Gầm bếp nhiều gián lắm con không sợ sao?"

"Cạch... Cạch....."

Tiếng nó thờ dài:

"Vẫn không có, bé con trốn thật kĩ. Nhưng không sao, đêm còn dài, chúng ta sẽ chơi từ từ...."

Tiếp sau đó nó lục tung khắp phòng bếp, càng về sau động tĩnh càng lớn, dường như nó đang sắp phát điên khi không tìm thấy tôi. Còn tôi cũng chẳng khá hơn là bao, tôi cũng sắp phát điên rồi đây! Thân thể đau nhức rã rời, tinh thần thì bị tra tấn, mỗi lần nó hét lên "đây rồi" là trái tim bé bỏng của tôi treo ngược, cũng may tôi nhanh trí lấp lẹ vào đây.

Nhưng không an toàn được bao lâu, nó đã bắt đầu suy tính:

"Gầm bàn, gầm bếp, thùng gạo, máy giặt, thùng rác đều không có.... Còn nơi nào chưa tìm...."

Đột nhiên nó cười quỷ quyệt một tiếng, bước chân dồn dập liên hồi tiến về phía tôi đang nấp. Càng lúc tôi càng cảm nhận được hơi lạnh của nó như xuyên qua cánh cửa, lan tỏa tới tận tứ chi...

"Kẹt... Kẹt....."

Cánh cửa chậm rãi khép vào, tôi đã trông thấy khóe mắt đỏ thẫm của "mẹ", cánh tay phải đã gơ nên từ sẵn, chỉ đợi giáng cho nó một đòn chí mạng, đánh bay cái thứ đang điều khiển mẹ tôi!

"Chị Dạ Xoa, có tung tích của con người kia rồi! Mời chị đi xử lý nó!"

"Ồ, bắt được rồi?"

"Dạ dạ, con nhỏ này vậy mà chạy nhanh dữ, chúng em lùng mãi mới tóm được nó..... Ở đây có gì sao ạ?"

Nó thu tay về, âm nhu nói:

"Khà khà vậy thì tốt! Có con chuột nhắt làm tao nhảm!"

"Đi thôi, mày chóng mặt lên mà xem tao róc gân, lột da, rút hồn của con nhỏ kia thế nào! Muốn chạy à.... Khà khà....."

"Dạ, dạ....."

Sau khi không còn tiếng động gì nữa tôi mới thờ phào mà ngồi "phịch" xuống nền nhà. Trải qua một phen thót tim, cả cơ thể như mất hết sức lực, nhờ trời phù hộ mà tôi thoát được một kiếp này.

Ngay sau đó tôi vội lấy cánh cửa, cố gắng đứng dậy, bản thân tôi hiểu rõ rất nhanh nó sẽ quay lại, tranh thủ thời gian này tôi phải tìm cho ra lối thoát khỏi thế giới này. Sau đó đi tìm thấy hay một vị pháp sư nào đó cao tay trấn áp lũ ma quỷ này, giải thoát cho linh hồn của mẹ và cái Thúy.

Tôi vẫn cố suy nghĩ, không biết đây là thế giới gì nhưng giữa hai thế giới luôn có một mối liên kết ràng buộc không bao giờ bị phá vỡ. Cần thận ngấm ra tôi bị nhốt vào đây là lúc ngủ thiếp đi, nó lợi dụng thời điểm tinh thần tôi kiệt quệ, suy sụp nhất khi thấy mẹ Lan treo cổ tự sát. Sau đó lại vẽ ra ảo ảnh gia đình tôi khi còn trọn vẹn hạnh phúc để tôi chìm đắm trong đó.

Vậy giữa hai thế giới này có liên hệ gì đây?

Chắc chắn phải liên quan tới mẹ Lan! Tôi bắt đầu lục lọi khắp ngôi nhà, những đồ vật tôi cho là có nhiều kỉ niệm giữa mẹ con chúng tôi nhất, tôi đều chạm qua....

Vẫn không có tác dụng....

Bàn tay tôi đầm đìa mồ hôi, lưng áo đã ướt sũng, tôi ghé mắt nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, còn mười lăm phút nữa là tới ba giờ sáng. Theo như lời con Thúy, quá ba giờ sáng cánh cửa thoát khỏi đây sẽ đóng lại, tôi phải chờ đến ngày hôm sau....

Nhưng tôi có thể cầm cự nổi sao? Đáp án là không thể!

Là cái gì, là cái gì đây! Rốt cuộc tôi đã bỏ sót điều gì....

Tôi càng nghĩ đầu óc càng quay cuồng, như dòng chảy bị hòn đá lớn chặn ngang, mãi không thông được!

Quả nhiên thời gian không cho tôi quá nhiều cơ hội, ngoài nhà đã vang lên tiếng mở cửa, đèn pin trong tay tôi run lẩy bẩy, tôi vội tắt phụt nó đi, đảo mắt quanh phòng tìm chỗ trốn.

Lúc đầu tôi cũng định đèn lên tìm cho dễ, lại nghĩ ra giữa đêm khuya cả làng tối mù, có riêng ngôi nhà mình sáng trưng, có khác nào lay ông tôi ở bụi này đầu cơ chứ!

Cuối cùng tôi lại núp sau cánh cửa phòng ngủ của mẹ, suy đi tính lại chỉ có đứng tôi mới dễ hành động, nếu tôi trốn trong tủ quần áo, ở tư thế ngồi thì nó tóm gọn tôi rất dễ dàng.

Tiếng nó vọng khắp nhà:

"Bé con, số con cũng thật may mắn! Chơi trốn tìm mệt lắm, mẹ thua rồi, con mau ra đây đi....."

"Tin mẹ đi! Mẹ không làm con đau đâu!"

Tôi thầm nghĩ có ngu mới ra để nó róc xương, lột da, rút hồn! Nó nghĩ tôi ngu chắc!

"Thất ời, cứu mẹ con ời, mẹ đau quá...."

"Con ra đi, chỉ cần con ra mẹ con ta có thể sống tiếp bên nhau, hàng ngày mẹ sẽ làm bánh gai, nấu chè, kho cá cho con ăn....."

"Mẹ nhớ con lắm! Con đi cùng mẹ đi, mẹ rất cô đơn...."

Là tiếng khóc quen thuộc của mẹ... Những kỉ niệm lại ùa về trong tôi...

Tôi có một thói quen xấu là rất hay ngủ nướng thế nên mỗi sáng tôi đến trường, mẹ sẽ dúm cho tôi tám bánh gai để tôi vừa đi vừa ăn khỏi đói.

Tôi cũng rất hay nóng ruột, vì thế mỗi trưa đi học về mẹ đã nấu một nồi chè chờ tôi về ăn cho mát ruột...

Tôi cũng rất thích ăn cá, còn nhớ chiều chiều khi mặt trời đã ngã về phía tây, tôi cùng mẹ ở dưới bếp kho cá, ánh lửa làm má mẹ hồng, làn khói của rơm rạ làm tôi chết sặc, mẹ sẽ vỗ ngực thuận khí giúp tôi....

Tôi rung rung nước mắt, cánh tay buông thõng càn đầu xuống..

Có phải chỉ cần tôi bước ra, tôi có thể ở lại đây với mẹ mãi không? Sống hay chết có quan trọng sao?

Thay vì sống trong nỗi nhớ nhưng ngày ngày về mẹ, tôi đi cùng mẹ cho rồi, mẹ con chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau, không bao giờ cách xa nữa....

Tôi đưa bàn tay chạm vào chốt cửa, chỉ cần mở cánh cửa này ra thôi là có thể chạy đến ôm chầm lấy mẹ, nằm trong vòng tay của mẹ mà khóc....

"Tình lại đi Lý Thất Thất..... Tình lại, đó không phải mẹ của cô!"

Ngay lúc này một thanh âm từ cõi xa xăm vang vọng trong đầu tôi. Tôi rùng mình một phát, tỉnh táo lại..

Nhưng đã muộn, chốt cửa đã bị tôi mở ra, trong căn nhà vắng lặng vang lên tiếng "Cạch" rõ mồn một.

"Khà khà... Thì ra bé con ở trong phòng ngủ. Chúng mày đi sau, tao muốn đích thân tóm nó....."

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

"Xui cho con nhò này rồi, chị Dạ Xoa mà đích thân ra tay thì....."

"Đi nhanh mày, không hết kịch vui giờ...."

Hàng loạt bước chân dồn dập vang lên, tôi biết mình không thể ẩn nấp được nữa bèn dứt khoát chốt cửa phòng lại.

"Rầm....."

"Rầm.... Rầm.... Rầm....."

Tiếng đập cửa như thủy triều ập tới, chốt cửa theo đó mà lung lay dữ dội, tường chừng như sắp bật ra tới nơi.

"Mở cửa! Mở cửa ra! Chị Dạ Xoa...."

"Chị Dạ Xoa để em....."

"Khà khà..... chúng mày bình tĩnh, con mồi gãy giữa thú vị biết bao, không cần dùng phép, cứ đập cửa cho tao!"

Cách một cánh cửa mà hơi lạnh của nó vẫn phả tới tận gáy tôi, tôi biết bản thân đang nguy cấp hơn bao giờ hết, chẳng khác gì con cá trên thớt mặc người chém giết..... Nhưng chưa đến giây phút cuối cùng tôi tuyệt đối không bỏ cuộc, tôi mau chóng kéo bàn, kéo ghế chèn trước cánh cửa, những vật nặng mà tôi cho rằng có thể giữ chân được chúng. Dù sao cảm cự được tôi đâu thì hay tôi đó.

"Rầm....."

"Mẹ kiếp..chị Dạ Xoa, con khốn kia dờ trò..."

"Rầm... Rầm....."

Cánh cửa càng lúc càng rung dữ dội, tường như muốn văng ra khỏi tường. Tôi cố gắng ghì mình nỗi sợ hãi xuống đáy lòng, tập trung tìm ra cánh cửa thoát khỏi đây.

"Rầm.... Rầm....."

Lý Thắt Thắt! Không được phân tâm, suy nghĩ, suy nghĩ tìm ra cánh cửa....

Tôi nhắm mắt, trong đầu tự tưởng tượng ra căn phòng, cửa ra vào nằm bên góc phải, đối diện với nó là giường ngủ, cạnh giường ngủ là một chiếc tủ đựng quần áo, mặt ngoài một bên cánh tủ gắn một chiếc gương lớn, đối diện với nó là đồng hồ quả lắc còn sót lại sau kháng chiến chống Pháp, cạnh nó lại là bàn trang điểm mà bố Thành mua tặng mẹ Lan hồi kỉ niệm mười năm ngày cưới, trên mặt bàn là album ảnh cưới của họ, tôi đã kiểm tra hai lần mà vẫn không thấy điều khả nghi.

Một suy nghĩ táo bạo lướt nhanh qua tâm trí tôi. Chờ đã....

Hai thế giới..

Thế giới này với thế giới thực của tôi gần như giống hệt nhau. Đây liệu có phải thế giới song song trong truyền thuyết.....?

Thế giới song song....

Tấm gương!

Phải rồi, chính là nó....

Tấm gương là thứ phản chiếu chân thật nhất mọi sự trên đời..

Thế nhưng mặt trái trong tấm gương chỉ là ảo ảnh, nếu muốn thoát khỏi đây tôi chỉ cần đập vỡ ảo ảnh đó...

Nghĩ tới đây tôi không do dự mà mau lẹ cầm lấy chiếc hộp sắt trên bàn rồi ném mạnh về phía mặt gương sau đó quay người thật nhanh về hướng ngược lại để tránh mảnh thủy tinh ghim vào mặt.

"Choang....."

"Rầm....."

Hai thanh âm xé tai cùng lúc vang lên. Cùng với đó cánh cửa bật tung ra, phải mất vài giây sau tôi mới ghé mắt nhìn sang thì thấy một đống những đôi mắt đỏ ngầu đang lơ lửng trên không trung đang nhìn chăm chăm mình.

Tôi ngẩng cao đầu nhìn chúng cười thách thức, mọi thứ đã kết thúc rồi... Rất nhanh tôi sẽ rời khỏi nơi mà quỷ này...

Một giây trôi qua....

Hai giây trôi qua.....

Ba giây trôi qua....

Cần một phút trôi qua....

Vẫn không có bất cứ động tĩnh gì, thậm chí tôi còn tự véo má mình một cái cho tỉnh mộng, chỉ là khung cảnh trước mắt không hề thay đổi...

Đây không phải cửa ra... Cả nhà tôi chỉ có hai tấm gương phản chiếu duy nhất, một cái ở phòng ngủ, một cái ở phòng tắm, tôi nhất thời không nghĩ ra suy nghĩ của mình sai ở chỗ nào....

Mà bọn ma quỷ đã tiến vào phòng, một tên đầu trâu đôi mắt lóe lên sự hung ác nói:

"Con nhãi ranh có chiều trò gì thì dờ nót ra đi!"

"Lão Nguru tránh ra, để em dạy dỗ cho nó một bài học, hê hê, cái cổ nhỏ xinh thế kia nếu vận một phát thì sẽ thế nào nhỉ....?"

"Mày ngu, phải lột da nó trước, lấy da làm áo cho chị Dạ Xoa mặc!"

"Chị Dạ Xoa, em có chút ân oán, chị có thể để cho em lột tấm da mặt của nó được không, khuôn mặt này không tề!"

Con ma nữ vừa này bị cái Thúy lừa cũng có trong đội ngũ này, nó nhanh như cắt lướt tới gần tôi, dùng ngón tay dài găm thép của nó bóp nghẹt lấy cằm tôi, dữ tợn nói.

Tôi lập tức giơ tay lên quật một phát thật mạnh vào người con ma nữ, nó văng vào góc bàn, phản nộ tru lên:

"Ah, con chó, mày dám...!!!"

Tôi không nói gì, nghĩ bụng giờ phút này rồi có chó gì tao không dám, lại nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, chỉ còn hai phút nữa là đến 3 giờ sáng, không lẽ ló ra nằm ở chiếc gương trong nhà tắm? Tôi phải làm sao mới có thể thoát khỏi thiên la địa võng của lũ quỷ này đây...

Nữ quỷ dạ xoa bỗng cười quỷ dị nhìn tôi, chỉ lộ ra đôi mắt cùng cái miệng toàn máu tươi rồi từ từ bước đến.

Cánh dẫu trên tay tôi dường như cảm nhận được âm khí dày đặc mà run lên từng trận, nháy mắt héo khô, tôi kinh sợ mà dùng tay trái sờ thử, chỉ còn lại cảm giác khô khốc không chút sức sống.....

Bạn đang đọc truyện *Mệnh Thắt Sắt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.